

CON ONG

tuần báo không đòi lập ra rít nữa

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI

Số 21

10 tờ

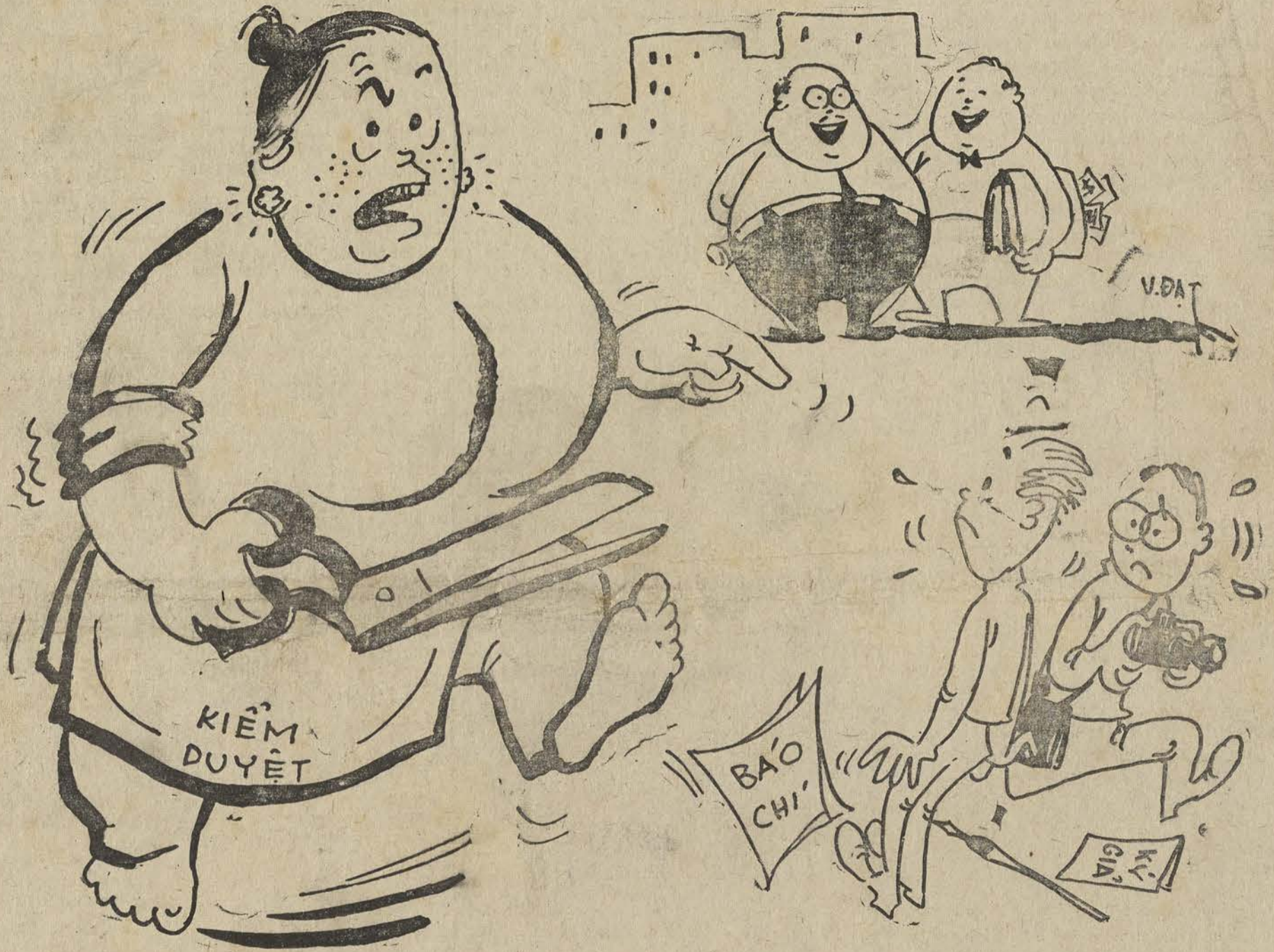
Tuần lễ
từ 3-5-68
tới 10-5-68

Chủ tiệm : MINH VŨ

Đầu bếp : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM : 101 VŨ TÁNH SAIGON

ỐNG NÓI : 91.905

xin đừng hoang mang

Liên tiếp mấy hôm nay, những nguồn tin vô căn cứ đã được tung ra chung quanh mưu đồ tấn công Saigon lần thứ hai của cộng sản. Giá sinh hoạt lại chực vọt lên. Máy bà hay lo đã chuẩn bị tích trữ gạo, thực phẩm, hoặc nói đuôi phoi nâng ở các trạm xăng.

Đành rằng, cảnh giác và đề phòng là việc tối cần thiết, tối quan trọng trong lúc này. Đối với cộng sản, như có lần chúng tôi đã viết ở đây, việc liều mạng một lần,

hai lần, mười lần là chuyện hiển nhiên. Nhưng điều đó không có nghĩa là cứ nhảy đanh đạch lên như gà tức trứng. Hoang mang quá độ là mắc mưu tuyên truyền của cộng sản. Nếu đã không trực tiếp tấn công về mặt quân sự, họ sẽ dùng chiến thuật là khủng bố tinh thần. Họ luôn luôn tìm đủ mọi cách để làm cho ta phải phát điên lên. Đã điên rồi thì họ không đánh cũng thắng không chiếm cũng được.

Mỗi lần đi qua các công

sở, các nẻo đường quan trọng thấy quân đội và cảnh sát canh phòng nghiêm mật ta phải lấy làm mừng chứ sao lại cứ rối lên, rồi tưởng tượng như cộng sản đã nằm trong dinh độc lập không bằng,

Ít nữa, sau hai mươi năm chai đá vì chiến tranh, ta nên tỉnh trí làm mới phải. Chứ có đâu lại rối rít, nói bậy. sợ xăng như thế. Chớ cộng sản mà loạn ta mở đường cho cộng sản.

Trong lúc này, chính

phủ đang điên cái đầu vì chiến tranh, vì hoa binh, vì cứu trợ. Cái đạo làm dân, dù không chịu làm cứu cho chính phủ ta cũng phải có sức kiên trì, nhẫn nhục tối thiểu để tự giữ lấy an ninh chung.

Nếu quý vị cứ hoảng hốt như thế này mãi, bọn tham nhũng, gian thương chính khứa lại cơ dịp hoành hành mạnh hơn. Chưa gì quét chưa sạch quý vị lại bay thêm rác rưởi ra. Làm sao mà quét cho nổi chứ?

khá khen ông nhà nước!

Mục đối lập với nhà nước phải làm một chuyện phản bội là khen ông nhà nước. Trước hết, khen ông công chánh, trong thời gian kỷ lục đã dọn hết các đống gà. Ông C.C đã cứu được trung bình 50 người một lần. Sau nữa là ông nhà binh. Ông nói giờ giới nghiêm lên một tiếng, giúp cho dân chèo cháo khá hơn, kiếm được 5, 3 đồng nuôi con qua bữa.

Duy có điều đáng khen nhất là cái lý. Thật vậy, ông nhà nước lý quá sá! Bao nhiêu những gì dân chúng kêu ca trên báo chí, ông cứ tính bơ, làm như chó cứ sủa, xe cứ chạy. Cái mục đích của vũ trường và Chợ trời, xét về đạo lý thì đúng nhưng xét về thực tế thì nguy hiểm. Nó làm cho 40.000 vũ nữ, chiêu đãi và nhạc công thất nghiệp. Làm ăn thì phát điên. Do đó, các tiệm may, nón tóc cũng chết theo. Thuế du hí cũng mất đi cả mấy triệu. Đó là chưa nói, các chú Mèo cao hứng rồi đi... dẫn bầy thì bỏ mẹ. Đổng của. Đồng ý. Trước nay, CON ONG vẫn chủ trương đóng cửa vũ trường. Nhưng đóng cửa thì phải tiên liệu cho đời sống của đám đông tội nghiệp đó chứ? Ông Lao động bảo các vũ nữ, chiêu đãi viên nên đi lính hoặc học nghề.

Tại sao muốn ngăn ngừa ăn cắp của pè-tích người ta lại không cấm chú Mèo, mấy chú Đại Hàn ăn cắp, bán lậu mà lại cấm An Nam? Đó là chưa nói tới đa số các sạp đều cần đi đóng hàng Tết chưa tiêu thụ hết được.

Gần đây xảy ra cái vụ bán đồ cứu trợ nữa. Nhà nước cho rằng dân không muốn xài nên đem bán ra. Bán như sữa, làm mất lòng những người nhân ái trên thế giới. Nhưng than ôi! Cái thằng Giao Chỉ cần gạo, cần tiền thì phải bán đi để mua gạo mua gỗ làm nhà. Ăn thế nào được bơ sữa phó mát. Mặc sao được áo lông cừu. Thiên hạ thương mình thì mình biết ơn. Cái chuyện Gia dụng thì còn tùy theo gia cảnh chứ. Ông nhà nước ơi! Tôi chịu khen ông rồi. Ông hãy chịu khó xét lại cho dân và lính nhờ một tí.

Viết theo 1000 lá thư kêu gọi của độc giả

Minh Vã.

lại đối lập với nhà bếp

Nhân dân nhà bếp là nôi, niêu, xoong, chảo. Khi phải ngồi trên đầu sồi, lửa bồng thì không dám nói năng, phân đối gì. Nhưng khi nào được treo lên, nằm nghỉ ngơi thì lại bắt đầu đầu. Bởi vậy mới mang danh là đầu sồi.

Đối thoại của nôi, niêu, xoong, chảo, bắt đầu:

- Trên có Ba ở nhà là ai?...
- Là cậu Hai.
- Trên cậu Hai là ai?...
- Là ông chủ.
- Trên ông chủ là ai?...
- Là bà chủ chứ còn ai nữa.

Thằng nào ở trong đảng nào thì cũng bốc đảng mình. Bà chủ là người của nhà bếp. Ông chủ là người của nhà nước. Bà chủ mà trên ông chủ thì có thể kết luận được là nhà bếp ở trên nhà nước. Bởi thế nên nhân viên nhà bếp mới hùng hồn đảng đàn tổ thêm:

- Không có nhà nước thì chẳng chết ai... Nhưng không có nhà bếp thì nhất định là... đói hết. Vậy ta không nên khinh nhà bếp.

Đồng ý chuyện không có nhà bếp thì đói nhưng từ xưa tới nay, chỗ nào cũng có nhà bếp. Cả nước có đến hàng triệu nhà bếp. Và cả nước chỉ có một nhà nước. Cái gì hiếm thì quý. Ông Bô lão vẫn được quý hơn ông Nhi Đồng vì ông Bô lão ít hơn ông Nhi Đồng.

- Bạn nghĩ sao về chuyện động viên nhà bếp? Đành bà, con gái trông nom nhà bếp sắp sửa cũng phải đi lính, lấy ai trông coi bếp?...
Tiếng giạt mình kêu loảng xoảng. Tiếng phản đối nhao nhao:

- Nhà bếp không có đi lính... Phản đối!... Phản đối!...

Rồi nhà bếp định làm một cái kiến nghị gửi lên nhà nước. Chỉ những ai vô tích sự với nhà bếp mới phải đi lính. Còn những ai có công với nhà bếp, xin được động viên tại... bíp. Nhưng lại gặp một vấn đề nan giải. Bếp nào cũng đòi động viên tại... bếp thì lấy đâu ra lính.

- Hồi này tụi Vi Xi còn lấy xe rau chở sừng đạn nữa không nhỉ?...
- Không hiểu nữa vì chưa có... tổng tấn công đợt 2. Phải có tổng tấn công thì mới biết. Còn bây giờ thì rau vằn nhai được chứ chưa rắn như kẹo đồng...

- Kiểm ăn hồi này có vẻ khó đấy. Tao thấy trong đám anh em nôi niêu của mình, nhiều thằng thất nghiệp. Cả ngày chúng nó cứ bị treo, không được ngồi trên lửa.

- Thì bao nhiêu tiền phải đóng góp cho các ông Bô lão với Nhi đồng rồi. Viện của các ông ấy lại ở con đường nhiều hiệu ăn Tây. Thành ra nhà bếp cứ đói meo để cho bếp Tây cứ mập thù lù. Buồn thật.

Nỗi buồn cứ vào vách toàn dân nhà bếp. Đầu thương của nhà bếp như đầu thương của đất nước này. Lửa cháy khắp mọi nơi rục rục, chỉ riêng trong nhà bếp là không có lửa. Mà chỉ có lửa ở nhà bếp là có ích chứ lửa ở nơi khác chỉ làm giàu thêm cho mấy con hạm nuốt đồ cứu trợ. Ô hô! Thương thay!...

BẾP NHỎ

giao chỉ for rent

Cô Thập Thành đang định tổ chức một cuộc xuống đường để phản đối mấy chú cao bồi.

họp Bộ Tham mưu tại nhà riêng, không phải ở Ngã Ba chuông chó. Các bậc tai to mặt lớn, nhân vật qua trọng, thường có một chỗ làm việc bề ngoài khác khổ và có một nhà riêng bề trong đầy đủ tiện nghi.

Các ông trí thức khoa bảng, những nhà báo đang lên, các ông chánh khách mất mùa, đều đến đủ mặt.

Thằng ma cao, nhà báo đang lên, bèn phát biểu ý kiến:

nhờ Đài Phát Râu và Đài Nhấp Nhảy gọi chúng nó...

Nguyễn đình La hăng hơn:

- Viết tên chúng nó, dán lên đầu đường cho cả toàn dân cùng biết.

Văng lạng thế mà cứ đòi lãnh tiền...

Nhà trí thức khoa bảng ký kiến đi một đường lười, chửi những thằng hăng tiết vịt xằng:

- Cầm mõm đi?... Thối chửa?... Chúng nó lãnh tiền của anh đi à?... Chúng nó lãnh tiền của...

Thập Thành thì chỉ có cô Thập thành đây, có quyền xi và thôi. Bạn nên nhớ rằng làm thằng... cầm bút không phải là phu đồn điền cao su của nhà bạn...

Nguyễn đình la nhìn ký kiến bằng một cặp mắt đầy tức giận. Nói theo kiểu bây giờ như là vẫn có lửa, thơ có lửa thì phải nói là mất Nguyễn đình La có lửa. ký kiến hơi run, tí nữa thì sẽ ra quần nhưng may làm sao nhà Hội đồng Bình Sút đã can Nguyễn đình La:

- Thôi thôi can, bạn đồng nghiệp...

Nguyễn đình La quát ngay:

- Tôi có bạn đồng nghiệp với anh cóc đâu. Tôi đâu có biết bẻ răng. Tôi chỉ biết làm nhà. Tôi là người của kiến thiết. Anh thì phá hoại những cái trật tự, dù cái trật tự ấy chỉ là trật tự của hàm răng. Ai thêm đồng nghiệp với anh...

Hội đồng Bình Sút bị tuyệt xích đành xui ngay:

- Thôi, xin lỗi... Tôi tưởng chúng mình là đồng nghiệp... thất cử, nên mới gọi anh như thế. Gớm làm gì mà tố nhau kỹ thế.

Cô Thập Thành bèn rung chuông Sau một cái hất hàm với anh phi lip nhỏ đứng ở góc nhà, một tiếng "toạch" vang lên. Mi cô rỏ bị cúp điện Hai tên cãi nhau chỉ thấy cái mồm mấp máy, hai cái tay khua không khí mà chẳng nghe thấy tiếng gì, giống hệt mấy vở kịch diễn trên Tờ Hốt và Nịnh Giao

Chỉ Nguyễn đình La và Hội đồng Bình Sút đành trở về chỗ ngồi. Buổi họp ồn ào. Cô Thập Thành phải đứng lên hô lớn:

- Nghiêm!...

Tiếng hô thánh thót như tiếng cô nữ xứng ngôn viên Hát Ca của ông Đạo sĩ. Cả lũ choáng choáng đứng dậy Cô Thập Thành kêu phi lip nhỏ mở công tắc điện. Lại một tiếng "toạch" vang lên. Quốc mầu lớn tiếng:

- Trước khi khai mạc buổi họp, yêu cầu các bạn cùng hát bài "đăng ca". Đề nghị ban Hội đồng Bình Sút, lên danh nhíp cho anh em hát.

Bình Sút tự nhiên thành ra quan trọng. Anh đứng trước "mi cô rỏ", ho vài ba tiếng, bắn ra vài ba cục dờm. Có tiếng sột soạt ở hàng ghế đầu rồi tiếng hỏi nhau:

- Mày làm cái gì thế?...
- Tao lấy áo mưa ra mặc...

Lát nữa thằng Bình Sút mà hát, nước bọt bắn tung toé, không mặc áo mưa thì ướt hết.

Ý kiến của thằng đó có vẻ đáng tiền nên quang cảnh buổi họp tự nhiên mang không khí "trời mùa đông Paris", vì có mấy thằng ngồi hàng ghế đầu mặc áo mưa. Hội đồng Bình Sút lại ho vài tiếng nữa Đờm bắn vào áo mưa kêu lộp độp gọi lên ý thơ cổ "thánh thốt tàu tiêu". Tiếng ậm ọac của Hội đồng Bình Sút:

- Nào, bắt đầu. Một... hai...

Tiếng đồng ca cất lên đủ các giọng cao, thấp, khê, nông, chua...

Tiếng anh Hội đồng Bình Sút lẽ tất nhiên là lớn nhất vì anh có cái phụ tá là cái mi cô rỏ. Tiếng lớn thứ hai là của anh tổng hực kiêm thủ khoán Nguyễn đình La, tiếng lớn không kém gì tiếng của Hội đồng Bình Sút. Bài đồng ca đi trước, đi sau, đủ cả giọng thấp cao, chầm dứt thật vô tội vạ. Có thằng hết từ năm phút trước, Có thằng vừa hát vừa gãi háng "dái lán tăn". Cái đồng này, theo ý của thằng ma cao, có nhiều chất tự do vì có dân chủ thì mới có tự do. Chúng mình đang sống ở thời dân chủ mà.

Có lẽ không bằng lòng ở bài đồng ca, giáo sư Vô Nịnh bèn phê bình xây dựng:

- Ông Hội đồng Bình Sút nên nhường việc đánh nhíp cho người khác. Hình như ông không có một cái "vocation" về điều khiển một ban họp ca...

Bình Sút cái oang oang trên "mi cô rỏ":

- Tôi xin phản đối ý kiến của anh Vô Nịnh... Tôi biết hát. Dân Giao Chỉ của mình mới sinh ra là có tiếng khóc oe oe, đó là tiếng hát. Theo với thời gian và không gian, tiếng hát càng đi sâu vào lòng dân tộc. Tuy rằng tôi làm nghề nhò rãng, "những rãng khắp khênh gặp ghênh, mau tới ông Bình sửa lại hàm răng...", nhưng tôi vẫn biết hát...

Rồi Hội đồng Bình Sút, gân cổ, ca một bài theo điệu trường niệm Hàn Mặc Tử, một nhà thơ cùi:

- "Ai mua 'đăng', ta bán 'đăng' cho..."

Cô Thập Thành thấy cuộc tranh luận đã đưa vào một vấn đề khác, không phải là một vấn đề chính cho cuộc thảo luận hôm nay và bị giờ, nên quát một tiếng:

— Thôi l... Đi về chỗ ngồi l...
 Như một cậu học trò ngoan «ta cố m học cho chăm», Hội đồng Bình sát đi về chỗ ngồi. Chiếc ghế ngồi của Hội đồng Bình sát cũng giống như chiếc ghế ngồi ở phòng nhỏ rặng đường Bát trư, nghĩa là cũng giống như ghế thợ cạo.

Cô Thập Thành lên tiếng một lần nữa :
 — Xin các bạn báo cáo một vấn đề thời sự mới nhất mà các bạn biết chúng ta cùng thảo luận, trước khi đi vào vấn đề của tôi...

Nhà báo Phòng Tích thắc mắc:
 — Dạ, thưa chị, tối hôm qua, tôi ngày 25-4-1968, em có coi Tôi hót và nịnh... Trong chương trình đi lính, em có nghe thấy ông quan hai xuống ngó viên nói một câu chữ nho mà em không thông hiểu. Xin chỉ giải nghĩa...

— Được rồi, nói đi...

— Dạ, ông nói «TÌNH VI DÂN, ĐỘNG VI BINH», nghĩa là gì hả chị Thập Thành? Lần này thì cô Thập Thành thông cần phải nhờ tới đến cô cố vấn tới cao là mấy tay trí thức thóa băng. Cô trả lời làm thoả mãn mọi người ;
 — Tình vi dân, động vi binh... Ôi l dễ quá, thế mà không hiểu hay sao?... Khi đi chơi, đi kiếm em út, thì lên mặc quần áo «xi đin», làm tình thì mình là dân... Còn khi nào động, như là đuổi nhà, đi chơi quá giờ giới nghiêm v.v... Thì mặc đồ nhà binh... Có thế mà cũng hỏi?...
 Giáo sư khoa bằng Võ Ninh biểu diễn một đường khoa bằng :
 — Chắc ông đó đọc sai, thưa Chị «tình», chứ không phải chữ «tình»

ký piếm cái nặng lên :
 — Người ta là cơ quan nhà nước, người ta không có thể làm. Anh có thể làm. Tôi có thể làm. Nhưng nhà nước, người ta toàn những tinh hoa dân tộc như ông Trung úy Tri của Nha Bất lính, không thể làm, Ông không thể nào đưa vụ này dính líu tới vụ người Nhật nhĩ man là con cháu Thái Dương thần nữ được. Vậy anh nên «thỏa mãn» với lời giải thích

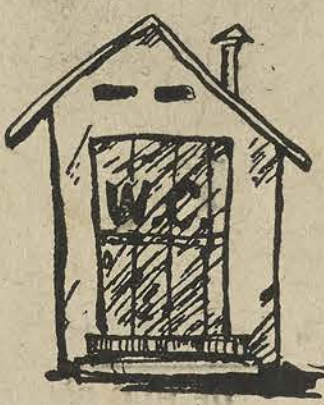
Võ Ninh đành câm miệng. Như ông dân biểu nghe tiếng chuông reo. Như ông đại diện của dân trong Hạ Nghị Viện nhìn thấy đèn đỏ bật trên chiếc mi cò rô.
 Khi giải đáp thắc mắc xong cho nhà báo Thành Tích, cô Thập Thành bèn đi vào chi tiết chính của buổi họp là vụ xuống đường sắp tới.

— Thế hệ «for rent» đã cáo chung... Giao Chỉ của chúng ta đã hết «for rent» nhờ ViXi tấn công ngày Tết. Bây giờ là tới thời kỳ cho thuê và thời kỳ «not to be sold». Vậy xin anh em tổ chức cho tôi một vụ xuống đường với các biểu ngữ «Giao Chỉ, not to be sold ordonated». Mang những biểu ngữ đó, căng dây ở chung quanh tòa Đại sứ Mèo đường Thống Nhất cho tôi...

Ma cạo nhà báo đang lên, rụt rè phản đối :
 — Thưa chị, em không đồng ý khi chị nói, nên Giao Chỉ for rent đã cáo chung.

(CÒN TIẾP)

Cụ Tề ơi... cụ có hiểu cho không ?

Đọc trên Con Ong số 20 vừa rồi, có cái tin «Tề ơi là tề» và «Mẹ của nữ sinh viên», nhiều nhà giáo dục đã gửi thơ, điện thoại tưng bừng

Sinh viên tập lính, không thấy ông. Sinh viên công tác cứu trợ, không thấy ông. Chỉ thấy ông lo điều đóm cho tồ đạo quân thần. Rõ thật là bậc thầy của cái thiên hạ dơ dáy hiện tại. Ấy ! đối với người trên thì luôn cúi, tất nhiên đối kẻ dưới lại phải hống hách xì xằng. Số là tại Bộ ấy có cái thang gác rộng. Một ông ký đi lên đã được hai phần thì gặp cụ Tề đi xuống. Ông ký biết thân hèn mọn, thụt lùi không kịp nên đã vòng tay đứng nép vào một bên cho cụ lớn gánh cái bụng xuống. Lễ độ đến thế là đủ chứ gì ? Không. Cụ trợn mắt quát : « — Chỉ một cái thang gác mà cũng dành giựt với tôi à ! » Chao ôi ! Ông giáo gia, ông ký giá sức mấy mà dám dành giựt với ông bộ.

Thì ra, cái tâm lý dành giựt nó ăn sâu vào trong cái bị thịt ấy rồi. Dành giựt cho được làm bộ. Làm bộ còn ton hót, bợ đỡ để mong làm bộ mãi, làm bộ với đàn bà. Làm bộ với kẻ dưới. Làm bộ như thế thì kỹ lắm mà cũng dơ dáy lắm.

Cụ Tề tướng ơi ! Cụ nghĩ sao
 Nhà giáo đau lòng lắm. Cha mẹ học trò đau lòng lắm.
 Ông có hiểu cho không ?

CƯỜNG SINH

Hầu thân Trạng Lợn

(TIẾP THEO)

Từ đó Quỳnh lên như điều gặp gió, suốt mấy năm, cứ mỗi phen hút chết lại trương ra vài phát na ná như «nhật thực âm bị cát» cho đến đạo «Đạo neo» thì danh tiếng Quỳnh đã nổi như cồn đã thành một cự trảo võ nghiệp vào Saigon định choàng anh em ông Diệm l trận. Nhưng vào đến nơi thì ông tướng Hinh đã «đi Tây» Quỳnh ta nổi giận đem quân đánh luôn ông Bầy rồi nhảy luôn vào làm tay chân Tổng thống, làm luôn nhà cách mệnh quốc gia kinh bang thế dưới cái tên Nguyễn khắc Trung na ná như nhà danh tướng đa tình đời Trần. Mỗi lần yết kiến Quỳnh lui việc trưng ra những sách lược đã nghe lỏm «đàn anh» hồi bắt đầu «yêu nước», «cụ» nghe thích bảo về làm thành chương trình kế hoạch. Quỳnh bèn về nhờ Kinh Tô Tần, hay nhờ l tay quân sư nào đó? Vì từ thuở nào, gì thì lo thiếu, chứ cái khoản quân sư có mà thiếu giống ? Cái nào chả có, thôi thì đủ cỡ, quân sự, chính trị, văn hóa, kinh tế thôi thì đủ loại quạt lông quạt nan quạt me, cấp xả cũng lắm, cấp nước cũng nhiều lúc nào cũng sẵn trong túi đủ thứ chương trình kế hoạch định bá đồ vương dựng nền dân chủ, hồi đến là có liền! Làm kế hoạch, đến «già Hồ» ngó thấy cũng đặt thót mình như Trương Lương ngó trộm đồng hồ cơ của

ông Hạng Bá, chợt thấy bản kế của Hàn Tín vậy. Chả là, thuở nào có lắm vị nhiều kinh nghiệm máu quá, khôn quá hóa khờ nên già Hồ cũng không chơi, quan Tây quan Mỹ cũng không dám, nhỏ không thèm, to chẳng ai phong cao không tới thấp không thông, đâm ra dờ dờ ương ương đành đi làm quân sư cho thiên hạ chẳng khác cô gái già kén kẹn hom đâm ế chồng đành làm vợ lẽ vậy. Thôi thì bất phùng thời thì đem cái chí lớn cho kẻ khác lập nghiệp vậy miền có kẻ thực hiện được kế của mình còn hơn để nhà kho tương. Nên những kế mưu đồ quốc thương rẻ lắm (kể si Gia Cát ai lại đời tiền) mà thuở nào cũng khối Lưu Bị chưa lớn nhưng chỉ lại bé, đi tiền ít lắm theo điệu đạo đức cách mạng mà. Đặc biệt là nhờ

thực hiện những kế Gia Cát Tử Phòng đồ quốc bao giờ cũng hóa phi gia, Gia Cát ngồi trong xó tối chỉ còn nước ngâm thơ, đi làm báo cho đỡ cay vậ.
 Nguyễn khắc Trung tự Quỳnh cũng là Lợn Bị có hạng nên quen khá nhiều Gia Cát cần đến có ngay.
 Nên chỉ ít lâu đã thành l trang lãnh tụ Trung Ương dưới quyền Thượng Ương. Vì phạm tổ chức đảng phái hội hệ gì, chỉ đến Trung Ương là hết nước rồi nhưng thuở nay sinh ra l cấp bộ chẳng làm gì trong đảng trong tổ chức, mà lãnh tụ đảng tổ kia làm gì cũng phải thỉnh thị cấp bí mật kia nên cấp này gọi là Thượng ương cho tiện.
 Mà nếu Thượng Ương này lại còn có cấp trên ngấm ngầm nữa thì lại phải gọi cấp kia là Ngoại Ương cho tiện. Cũng như rạp hát tuy có vé hạng nhất rồi, mà trên hạng Nhất, còn có Thượng hạng, Ngoại Hạng vân. vân...
 Thượng Ương khoái, phong Quỳnh nhiều chức lắm. Mà Quỳnh làm cau tất hơn ai, khỏi

«l bữa vào yết kiến cụ, thấy cụ ngồi trên đầu tồ ra l cái «ô rê ên» vàng chói bằng cái mâm đồng». Nghĩa là có cái vòng hào quang quanh đầu tồ như Đức Phật Thích Ca. Đức Chúa Giê Su vậy.
 Đám đông toàn các vị «làm bộ» lãnh tụ Trung Ương, nghe Thuần nói vội đứng im, cung kính như mặc niệm, tác giả vừa toan dơ tay thề, thì Quỳnh ta trợn trừng trợn trạc mà suýt soa rằng :
 — Đứng vậy! Chính mắt tôi cũng thấy 2 lần, nhưng cái vòng hào quang đầu có bằng cái «rê ên»?

Bằng đúng cái nông tồ! Nghĩa là cụ ngồi mà tồ ra chạm trần nhà Chói như đèn pha có khiếp khôn?
 Cả toạ im thít, dòm bộ Thuần Bộ Thuần lúc đó chưa kịp nghĩ ra bèn hăng máu cứ là băng cái mâm, Quỳnh không vừa cũng nổi hăng, nhất định bằng cái nông 2 bên tiết lộ thêm là ngoài cái nông sáng lại ẩn hiện 2 con rồng vàng nhẹ nhàng múa vuốt châu 2 bên «cụ» đoạn hết tồ mà nhân bùa rằng :
 (XEM TIẾP TRANG 9)

kể những công tác tán dương công đức vị c úu tinh dân tộc từ quốc nội ra quốc Ngoại cứ nguyên cái món biểu tình hoan hô, đã đảo cũng đủ được điểm rồi Nghĩa là đối với bọn nào mà Thượng ương không thể rước vào Chí Hòa, đã có Quỳnh nhàn danh cả l đảng cả l mở hội hệ, mặt trận, phong trào có khi nhân cả nước mà đã cho l trận nên thân, và không kể đặc ân ngấm, nguyên, mỗi phen «biểu» đó cứ mỗi đầu 2 bò xe pháo, thiên đi l, cũng đủ bạc thược rồi!

Cũng nên nhớ là đạo này Quỳnh đã lấy vợ rồi vợ Quỳnh là l giai nhân con nhà giàu, sang đài lắm và khôn có giống Mẹo kinh tài còn giỏi hơn ông Quán Trông đời Chiến Quốc. Nên việc «thăm nhuần mưa móc» của Quỳnh ta lại càng kỹ.
 Và suốt 10 năm giòng Quỳnh trung thành với Thượng Ương: rất mực, thỉnh thoảng lại «đe» với thiên hạ rằng: sẽ liền l thác nếu nói đại! Thượng Ương có bề gì!

Đến nỗi ông Ng Đ Thuần hồi còn «làm bộ» cũng phải ghen. Số là l hôm ông bộ này nghiêm trọng trợn trừng trợn trạo mà rằng

Cả kẻ dẽ nông

Gửi
ông già
Johnson

DỄ HỨC CÀN

Số báo trước, trong một lá thư gửi tới ông, tôi đã vô doán về cái mặt cảm hối hận... Tôi đã thắc mắc rất nhiều và những điều tôi viết ra chỉ muốn làm thoát những ần ức vô lý. Không hiểu rằng khi tiếp nhận chức Tổng Thống ngay trên phi cơ, ông có những ý nghĩ như là tôi đã viết không?...
Theo tôi nghĩ thì ông không cần phải vội vã như vậy, Ông Kennedy mà chết thì ông mặc nhiên đã là Tổng Thống. Cần gì phải truyên thệ... Cần gì phải chiếm ngay lấy cái phi cơ dành riêng cho Tổng Thống, để cho người đàn bà vừa bị mất chồng đã chịu ngay một cái cay đắng, là bị tắt phụt ngay cái hào quang chói chiếu quanh người. Bây giờ ông không tranh cử Tổng Thống nhường cho Kennedy em cũng là phải. Chúng tôi để mặc ông với những sói nòi trong mùa trang cử Hoa Kỳ. chúng tôi còn nhiều việc phải đối phó với chín tháng còn lại khi ông còn ngồi ghế Tổng Thống.

Khi Việt Cộng nói chuyện hòa đàm mà chỉ nói với riêng một mình ông là đã đặt ông vào chỗ những người xâm lược. Tại sao ông không nhường cái chỗ đó cho dân Giao Chỉ chúng tôi. Ông có thể trả lời: hãy nói chuyện với nhà nước Giao Chỉ vì nước Giao Chỉ mời chúng tôi qua là để đánh nhau chứ không mời chúng tôi qua để hòa đàm. Như vậy có phải là êm đẹp hơn không?...
Hòa bình thì nước Giao Chỉ chúng tôi ai cũng muốn. kẻ cả nhân dân hai miền Nam, Bắc Vừa ngừng oanh tạc miền Bắc thành phố Hanoi đã bùng lên cái nhộn nhịp của một thủ đô. Vừa lui giờ giới nghiêm tới chín giờ, thành phố Saigon đã nhộn nhịp như những tà áo màu, những cặp thật đẹp đôi đi nhưng những trên vỉa hè là rừng.. Nước tôi thì hơn hai chục năm nay vẫn thêm những ngày không có tiếng súng, buổi trưa có nắng vàng, có tiếng cu gáy, có cái yên lặng nhẹ nhàng như ca dao.

Nhưng chúng tôi không muốn mua cái hòa bình bằng cái nhục, mà dùng cả nước sông Cửu Long kia cũng không rửa sạch. Chúng tôi không muốn đứng sau lưng ông... như tại Giải phóng miền Nam đứng sau lưng quyền miền Bắc. Chúng tôi mà lại chịu một cái ngang hàng thế thâm như vậy hay sao?... Xin ông tránh cho chúng tôi, những người đã cùng dân xứ Cờ Hoa, bảo vệ thế giới tự do, phải chịu những chua cay đau đớn như thế..

Hỡi ông Johnson, ông hãy nhìn thẳng vào cái thất bại của ông khi ông coi thường những tiêu. kia mỗi họa đen trắng còn âm ý, chỉ một cơn gió nhẹ là cũng đủ bùng lên. Giống dân da vàng còn thâm và thù dai hơn giống dân da đen. Ông làm chúng nó mất nước, chúng nó không ngăn ngại gì mà làm cho ông tiêu tan danh dự.

Ông đừng tưởng rằng dân Giao Chỉ chúng tôi không thể phá hoại, phá thối cái hòa đàm khôn nạn ấy. Ông cho rằng tàu bay chúng tôi không thể oanh tạc được Hanoi Ông cho rằng lính bộ của chúng tôi không thể chạy "ma rỗng" qua cầu Hiền Lương?... Ông thực có lý khi ông nghĩ rằng chúng tôi không có một lực lượng mạnh như đệ thất hạm đội, tổ chức những vụ cứu cấp cho phi công thật mau lẹ. tàu bay thật tốt, vụt tới rồi vụt đi.. làm cho đạn phòng không chỉ làm một cuộc chạy theo đuổi như đưa tiễn. Còn lính bộ thì chỉ cần đóng chặt cửa kho đạn là xong.. Nhưng ông lầm... Đây cũng như một cuộc buôn bán. Kẻ giàu thì có của, có tiền mang ra làm vốn. Người nghèo thì mang lấy vốn đi buôn là cái mạng mình. khi đã mang cái mạng mình ra làm vốn thì ông ơi, chúng tôi không còn sợ một cái gì cả. Kể cả những sự khắc khổ, đói rách vì cái tội cùng của con người chỉ là cái chết.

Những người trai sinh ra ở đất nước Giao Chỉ chúng tôi, những người dưới ba mươi tuổi, không được hưởng một năm thanh bình nào trọn vẹn.

Từ đệ nhị thế chiến rồi tới cái chiến tranh này, chúng tôi đã chịu đựng nhiều. Có những cơn sóng thật nên thơ, hai hàng dừa xanh im bóng soi mặt nước, nhưng trên sông lại bập bềnh trôi những xác người.. Thành phố Huế có kính, con người sống trang lặng hiền hoà, mà bây giờ đây đang đang đảo từng thước đất để moi lên từng xác chết. Chúng tôi ghét chiến tranh, nhưng chúng tôi không đầu hàng.. Một thi sĩ của Giao Chỉ đã viết về kẻ thù của chúng tôi chúng không phải là người.

- Kẻ thù của ta không phải là người,
- Giết người đi thì ta ở với ai?...
Chúng tôi không thể thành một con người Cộng Sản. vì trong tay chúng tôi còn cố nắm lấy một cái gì gọi là của riêng. Dù cái của riêng ấy chỉ là tư tưởng, nhưng dân Giao Chỉ chúng tôi nghĩ rằng có một cái gì nhỏ nhỏ làm Của riêng, cũng vẫn hạnh diện hơn là không có một cái gì để tự hào là lớn: Cái này của ta!..

Hiện giờ, ông vẫn còn là lãnh tụ của thế giới tự do. Ông đã hạ mình xuống thấp quá khi ông nói chuyện ngang hàng với quyền miền Bắc, đáng lẽ ra thì công việc ấy là của chúng tôi. Nói như vậy, không phải là ông có nhiều quyền uy hơn chúng tôi mà nói như vậy có nghĩa là ông đã ngồi không đúng cái chỗ ngồi. Khi ông bị nhục là chúng tôi cũng bị nhục. Ông gọi như vậy là thiện chí đi tới hoà bình nhưng chúng tôi gọi như vậy là thất bại thảm hại. Đâu có phải bị đánh ngã mới là thua. Đâu có phải cứ cười là sung sướng, cứ khóc là đau khổ. Cái gây thơ trẻ nít đã làm cho những con người sống thẳng thắn như người nước ông để mặc vào mưu Cộng Sản.

Chúng tôi sẽ còn đánh nhau.. Chiến tranh không thể kết liễu trên đất gớm này dù rằng không có súng đạn của ông. Vì cái hoà bình mà chúng tôi tìm kiếm không phải tạm bợ như ông nghĩ, mà phải là cái hòa bình đời đời cho con, cho cháu chúng tôi.
Chúng tôi đã chịu gần ba chục năm nay... Thêm lên vài năm nữa thì cũng chẳng sao hơn là cứ nằm trên một cái âm ý mà lo sợ cho sợ bùng lửa ngay mai...

Kính ông

dễ
hức
càn

CON ONG ĐI HÚT MẬT

Thời lai đồ điều thành công dị

Đọc lướt qua cái dự thảo luật báo chí của ông cựu Trưởng Chi Thông Tin Tỉnh Quảng Nam, bây giờ gặp lại, lên màn Chủ tịch Ủy Ban Thông Tin Chiêu Hồi. Hạ tá người ta thấy cái sự căm thù báo chí được thể hiện qua những điều khoản phạt tù và phạt tiền kỷ gả ùm lùm. Lát Bô biết nhiều anh ở Viện Hạ tá cay cú báo chí lắm, nên được dịp là "chơi" lật cho hết mình, nhưng lát Bô thấy ông Lê Văn Diện không biết điều, vì nếu không có dịp dàn luận về dự án quy chế báo chí, thì cái tên ông suốt đời sẽ không được nhắc đến trên báo chí, ông Diện sẽ là một thứ người bị bỏ quên, và bụi thời gian sẽ phủ kín ông từ đầu xuống cẳng. Soạn thảo một dự luật về báo chí, mà cóc biết một tí gì về báo chí, kể ra ông Diện lớn gan to mặt thật. Trong khi đó... ở viện Hạ tá thiếu gì ông đã từng viết báo như nhà "Trình Thám" Hoàng Hồ, ông Nghị nhĩ là Hồ Ngọc Cứ, ông Dương ở Long tức Dê hóa Rồng và ông Mặc Giao. Trong những ông nhà báo ra màn Hạ tá trên, có 2 ông Hoàng Hồ và Dương ở Long là đã màn lâu lâu trong nghề, còn lại thì mới chân ướt chân ráo nháy ngang vào cuộc đời cầm bút viết. Nhưng nháy ngang mà biết điều im tiếng còn hay, chứ như ông Mặc Giao, tự dè ngực là "nhà báo chân chính" mà lại phát ngôn một câu thâm không ngửi được là: "Tự do báo chí phải có hạn chế". Hạn chế ở cái chỗ nào? Trong lang báo ai cũng biết ông Giao ở động Hòa Bình của Linh Mục Trần Du, và nhờ che tên Linh Mục Du, mà ông đắc cử ở xứ bứt Biên Hòa, thủ hồi từ Huế Bình ra lời được bao lâu, ông Mặc Giao màn nghề viết nhật trình được bao lâu mà tự tôn xưng mình là nhà báo chân chính, ôi, nhà báo chân chính mà lại phàn thủng nghề làm báo thì còn chân chính ở cái giống nào nữa... Em xin đại ca đừng "tốt một nơi lào lừa cho em nhớ. Nhưng nếu đại ca Giao phàn thủng, thì nhà học Phiệt Hồ chín đuôi lại bốc thơm, bốc quá thơm báo chí, đặt báo từ hàng thứ tư lên hàng thứ nhất. Ghê, em cũng xin can ông Hồ chín đuôi. Ông định chơi mà lòng bô chng em đó sao, hay quen nghề nói róc, ông bèn đi một đường là lướt... xạo kẹ chơi!

Có một ông lão làng ký giả, sau khi đọc dự thảo luật quy chế báo chí, và nghe lời phát ngôn của hai ông Mặc Giao và Hồ hữu Tường, bèn bịt mũi mà ngâm hai câu thơ chấp nối rằng:

Thời lai đồ điều thành công dị...
Văn ngôn hạ tá, con thuyền Nghê An

Rút thăm đi Huê Kỳ

Nhìn vào thành phần Nhi đồng viên sang Huê Kỳ « giải độc dự luận Mỹ » người ta thấy buồn trong bụng như lúc buồn mãn đệ tứ khoá. Ngồi một Nguyễn khắc Tân tạm coi là được, còn lại thứ hột bao nhiêu vị nói rằng được hai thứ tiếng Anh—Pháp đây, ông Tân thì sủa là nói tiếng Pháp rên hơn tiếng Anh rồi, chẳng vậy trước kia, mỗi lần ra Tòa cái, nhất là ông cái cho bà Hòa Bình Trần bá Thành, ông đã cãi bằng tiếng Phú lang sà hơi nhiê... Khiến người dự thỉnh tức là ông không sống ở xứ nào còn là thuộc địa Pháp...đề ông trở tài Tây A-na-mít, Còn ông Nguyễn trọng Nho ký sư nông lâm, ông sẽ nói tiếng Mỹ cho cây nghe, cây nghe mà lá rụng tro cành thì kể như ông thành công trong việc « Giải độc dự luận Mèo » như hồi ông thành công trong việc « phàn phê » Lê hữu Bôi. Tôn thất Tuệ v.v. đề ra tranh cử một mình Nghe nói hai ông Bôi và Tuệ cũng cay cú ông Nho lắm.

(Xem tiếp trang 11)

Con Ong

THƯƠNG THỎ

tiếp tục đặng

DÙI CUI

THƯƠNG ANH

(HỒI II)

CÚP NGÂN SÁCH MỘT LỜI CHƠI DZO NHẤT NGHỆ THUẬT TỨC CẦU

Thương Thỏ, sau những phát thời tu hít làm cảm được đã, tiến sang đất Dúi Cui. Bộ ba Phạm như Phiền Trần Trung Dung, Phạm Nam Sách « ăn gió » làm, Gorille Tàu Tàng Trần Thế Minh nhẩy chơi chơi trong khung thành, hỗ trợ trung phong Trần Trung Dung bằng thế vô mồm.

— Nghi sĩ phải chơi mí lý chính quyền, Chính quyền là giống cái, nghi sĩ là giống đực, phải chơi cho nó tóe ra cái khí chống Cộng.

Nhà trung phong Trần Trung Dung lấy làm khoái tí, chặn bóng lại. Suy nghĩ. Rằng: « Sư mầu anh phú lít, mấy anh làm tàng lăm, Người ta cờ bịch kẹ mẹ người ta mấy anh dờ trở khỉ đem trông đi bắt về nhốt vào phú de Phải trả thù bọn phú lít ». Lập tức trung phong Trần Trung Dung chạy thật nhanh rồi ngã bàn đèn cú... cúp ngân sách.

— Dúi Cui hôn lảo, xờ nách ba của người nhà tôi là thứ xờ nách có chính nghĩa, tại sao cò Tuy bên Gia Định dám xông vào khám xét. Cúp 50 phần trăm ngân sách của Dúi Cui.

Tà ứng Nguyễn hữu Tuy của đội Dúi Cui cấu sườn bò lăm, bèn nhẩy cõn lên. Và biểu diễn khe một đường không lấy gì làm huê mỹ. Tức là rút ở lưng ra một tấm ảnh khóa thân đàn bà :

— Bỏ khỉ, xờ nách ba cái con mẹ gì ! Đó là ô nhện trá hình. Chúng tôi tóm cò những thứ chủ chứa .. có thân nhân làm thương nghị sĩ không được sao ?

Cú biểu diễn của cò Gia định làm nhà hữu nội Phạm như Phiền tác giảng nội gián. Mặc dầu, trong tài Tôn Thất Đình đã thổi còi phet mấy lần và nhà Chính Luận Đặng văn Sung cũng đã phất cờ lia lia nhưng cầu thủ rừng Phạm như Phiền cứ hùng hục dẫn banh lên, hai khuỷu tay huyếch mạnh mở hàng tiền đạo Dúi Cui và chân trái đá xéo.

Dúi Cui nhường Thương Thỏ. Với những tốp cầu thủ như Phạm như Phiền, Trần trung Dung, Phạm nam Sách, không phải là những tốp người thương võ trong một mạch chính trị huê mỹ. Nên Dúi Cui chỉ làm bồn phần của... còm sắc đèn xanh đèn đỏ. Do đó, trận đấu kém nhiều phần hứng thú. Có thể ví trận này như Lái Thiêu đặng Gò Vấp. Còn tệ hơn là đặng khác.

NHỮNG CÚ PHẠT LĂNG NHÁCH

Vừa mới đầu được cò một tí, hữu vệ Phan nguyệt Minh bị rụng mất một sợi lông nách nên, người hùng Tôn Thất Đình, vì bản chất hào hoa phong nhã, phải ngưng thời tu hít, yêu cầu hai hội nưng đá để xúm nhau lại tìm cho bằng được sợi lông nách của hữu vệ Phan Nguyệt Minh. Mười lăm phút hùng hục b rập, thầy Min Oong, trung phong của đội Dúi Cui đã reo to tướng :

— A, đây rồi, nời còm điện National !

Thầy Min Oong định cầm vào nách hữu vệ Phan Nguyệt Minh theo tinh thần thương võ thì bỗng có tiếng thét :

— Đề cho tôi.

Cầu trường đồ xô nhìn về phía tiếng thét. Thì ra đó là ông Nguyễn văn Thơ, đáng phu quân của hữu vệ Phan Nguyệt Minh. Ông Thơ làm khán giả đề ngó vợ... đến đá ! Trong tài Tôn Thất Đình thời tu hít ào ào. Thêm vào nữa là những phát còi Kiểm duyệt. Hóa cho nên bài trường thuật trận đấu mới trở nên lem nhem và sẵn có ông Tây ôm bà Đằm nhẩy Tango mí lý bà Đằm đi dạo phố một mình. Ký giả thể thao gọi đây là những cú phạt lăng nhách.

- ⊗ « CÚP NGÂN SÁCH » MỘT « DZO » XỨNG ĐÁNG GỌI LÀ « DZO THƯƠNG THỎ.
- ⊗ NHỮNG PHÁT NGÃ BÀN ĐÈN « BẮT CỜ BỊCH », NHỮNG CÚ TẾT « VỒ ĐƯỢI » ĐƯỢC KHAI THÁC TRIỆT ĐỂ TRONG TRẬN CẦU BÀN NHẤT THỂ GIỚI
- ⊗ CHIẾN PHÁP BÊNH KỲ BỂ, Ô NHỆN TRÁ HÌNH CỦA TRUNG PHONG TRẦN TRUNG DUNG

(Hồi thứ hai của trận đấu, Thương Anh muốn tặng riêng Chuẩn úy Nguyễn Tấn Bộ, khách mộ điệu của sân cỏ Thương Thỏ.

Hàng tiền đạo Thương Thỏ Trong suốt trận đấu chỉ biểu diễn có một lối chơi duy nhất là lối « cúp ngân sách ». Lối này đáng gọi là « dzo... như Thương Thỏ.

MIN OONG, MIN ĐƠ VÙNG LÊN

Min Oong, Min Đơ, hai cầu thủ số 1 của Dúi Cui mà trước khi đá banh đã từng là hai « cu rơ » hữu hạng, được đại văn hào Vũ Trọng Phụng gắn hai cục tâm lý chiến bội tình lên ngực ở miền « SỐ ĐỒ ». Thấy hàng tiền đạo Thương Thỏ làm tàng quá. Min Oong quên cả lời bầu Sáu Lèo dặn. Cướp bóng từ chân cầu thủ Trần Trung Dung, Min Oong dẫn lên Trong muôn tiếng ca ngợi của cá nòi, cá chìm !

Trần Trung Dung xoay bản lề, toan chơi bản tức là cộp tốp Min Oong. Nhưng cầu thủ bốc từ Cà Mau về đã khinh thường nghệ thuật trả thù vật, qua mặt tá ứng Mai văn Hàm tay cựu thợ sửa xe đạp, như đã thuật ở số trước, vì sợ dúi cui của Dúi Cui phạn nát bóng huê, nên phải đem theo cả lác lè. Khi Min Oong lừa Mai văn Hàm, nhà tá ứng thợ sửa xe đạp này dờ dờ theo. Rồi đuổi cốp được, bèn rút lác lè lao một phát rớt... thợ sửa xe đạp.

Lúc ấy, Min Oong đã « bắt xê » banh cho Min Đơ, kêu nhẹ vua bói toán Đoàn Văn Cầu ngả cái rằm. Min Oong không muốn sút vì nhà trung phong Dúi Cui muốn ngắm cặp đôi Giao Chỉ Phan Nguyệt Minh. Nên mới « bắt xê » cho Min Đơ. Khi Min Oong đang say sưa ngắm « vóc dáng » nhà hữu vệ Phan Nguyệt Minh thì ông thợ sửa xe đạp Mai Văn Hàm lao cái lác lè tới. Min Oong vừa né vừa làm phép để Gorille Tàu Thế Minh tới mắt thì cái lác lè trúng ngược nhà tá vệ Nguyễn Phước Đại, đội lên cao.

Chỉ là, các cầu thủ hoa mắt hết. Min Oong, Min Đơ thì hoa mắt vì dúi nhà hữu vệ Phan Nguyệt Minh. Còn nhà tá vệ Nguyễn Phước Đại thì hoa mắt vì các thầy đội trẻ... hào hoa, dai phông và không bắt... như hai ông Đương lưu vong. Thấy lác lè, bà Đại tưởng banh, ườn ngực dờ. Rồi cầu thủ Trần Trung Dung đá móc theo. Đá móc xong trung phong Trần Trung Dung nằm liệt giữa sân, kêu trời như bọng.

— Mẹ bố đũa nào ném cái lác lè đề ông gầy chân thế này ?

Tà vệ Đồ hữu Ninh đã chạy lên, ôm bụng cười khi :

- Đá phải lác lè hả ?
- Cầu thủ Trần trung Dung lại vắng tục :
- Sư bố đũa nào mang lác lè vào sân banh mày ơi Đồ hữu Ninh lác đầu :
- Ông xác nhận lác lè chứ không phải dúi cui rồi nhè ! Chúng tôi chơi thẳng thắn lăm mà.

CON TÀU TẮNG BIỂU DIỄN TRÒ KHỈ ĐỘT

Lại nói, khi Min Oong « bắt xê » cho Min Đơ. Anh này cũng thộn mặt ra chiêm ngưỡng cặp dúi của hữu vệ Phan Nguyệt Minh. Corille Tàu Tàng, thủ môn vai u thịt bắp của Thương Thỏ đâm ra ghen. Bèn nhào ra. Thấy khuôn thành bị bỏ trống, hữu vệ Phan nguyệt Minh phải vô thay thế. Min Oong nổi hứng Sút thật mạnh. Và banh đã phỏ... hữu vệ Phan nguyệt Minh. Cầu trường ồn ào một tí tí tí Rối tắt ngém. Bởi vì, trận cầu không có gì đáng bàn tán như người ta đã tưởng nó sẽ sôi nổi, khốc liệt, tàn nhẫn lăm.

PHÊ BÌNH

Nếu cứ đâm đá như thế này, Thương Thỏ sẽ không còn tiêu biểu cho cái gì sỏi cả. Ta có câu : « Khôn ngoan đối đáp người ngoài, Gà cùng một mẹ chớ hoài đá nhau ». Đàng này, Mèo nó át giọng toi b'ri, ông Trần trung Dung, Phạm như Phiền, Phạm nam Sách có dám ho he nửa tiếng đâu. Nó đọa cúp ngân sách, các ông có biết nhục không ? Mày các ông đòi cúp ngân sách của gà nhà chủ vì đề... trả thù vật !

Hội Dúi Cui bị đàn áp nát rạch nhưng lại gậy được nhiều cảm tình. Khán giả bàn tán : Mẹ kiếp, ngày xem nó tồng công kích, một phú lít còn giá trị bằng 10 Trần trung Dung. Đại khái, với những « dzo », cúp ngân sách, những cú lết « vô đực », những cú ngã bàn đèn « bắt kỳ bèo » trận đặng độ giữa Dúi Cui và Thương Thỏ xứng đáng là trận cầu bàn nhất thế giới. Ký giả thể thao mới ốm suýt chết, dểch muốn viết nên trận cầu càng... đốn mặt, Hen bạn đọc trận cầu sỏi nổi mang tựa đề QUY CHẾ BẢO CHÍ.

T.A.

CON ONG

**một tuần báo trong một tuần báo
một quốc gia trong một quốc gia**

Sau Thượng Thổ, đến lượt ông Mèo John F. Manopoli đoạ cúp ngân sách của Phú lít Giao Chỉ

■ Phải chăng ông Manopoli ăn phải bả của ông Trần Trung Dung
⊙ Cú thượng mã hồi phong bay bướm của ông Sáu Lèo

SAIGON (C.O.).— Sau khi Thượng Thổ đem quý vị Dùi Cui ra hành hạ thể xác và tinh thần tới bởi lá liễu đề đi tới một kết luận Cúp Ngân Sách của Dùi Cui, đến lượt ông John F. Manopoli. Phụ tá chỉ vụ An ninh Dân sự CORDS tổng liên tiếp mấy phát văn thư cho Dùi Cui, dọa sẽ không...

SAIGON (C.O.).— Sau khi Thượng Thổ đem quý vị Dùi Cui ra hành hạ thể xác và tinh thần tới bởi lá liễu đề đi tới một kết luận Cúp Ngân Sách của Dùi Cui, đến lượt ông John F. Manopoli. Phụ tá chỉ vụ An ninh Dân sự CORDS tổng liên tiếp mấy phát văn thư cho Dùi Cui, dọa sẽ không... yểm trợ dùi cui cho Dùi Cui nữa!

Người ngoài phố tự hỏi, đây là kế hoạch nhờ Mèo chơi côm của ông thượng thổ Trần Trung Dung hay ông Mèo John F. Manopoli động côm, thấy người ta "bắt nạt" côm, cũng học bắt nạt côm.

Cú thượng mã hồi phong của ông Sáu Lèo

Ông Sáu Lèo thấy ông Mèo Manopoli chơi hỗn, bèn hươi một đường hồi mã... thượng hàn đáp lễ như sau:

Saigon, ngày 16 tháng 4 năm 1968

Thưa ông Phụ tá

Mới đây, Nha tôi nhận thấy trong một số Văn Thư gửi Tổng Nha Cảnh Sát Quốc Gia, quý cơ quan có nêu vấn đề sẽ rút yểm trợ của Hoa Kỳ đối với Đơn vị này hoặc Đơn vị nọ, nếu vấn đề nhân sự hoặc lễ lối làm việc không được sửa đổi v.v... Lập trường của Nha chúng tôi là luôn luôn

hoan nghênh và cảm ơn nồng nhiệt mọi sự yểm trợ và sự hợp tác chặt chẽ của nhân dân và Chánh phủ Hoa Kỳ trong công cuộc chiến đấu chống Cộng. Ngoài ra, Nha tôi cũng sẵn sàng tiếp nhận những lời chỉ trích xây dựng hoặc tin tức về những hành vi mờ ám (nếu có) của các cấp Chỉ huy đề sửa sai, chỉnh đốn lại hàng ngũ, hầu cải tiến nghề nghiệp ngày một thêm tiến bộ, hợp với hiện trạng và tinh thần chiến đấu tự vệ hiện nay của nhân dân Việt Nam.

Nha tôi tuyệt đối không dung túng nhân viên phạm lỗi và sẵn sàng áp dụng biện pháp trừng phạt cứng rắn đối với các nhân viên này để duy trì kỷ luật và lãnh mạnh hoá guồng máy Cảnh sát Quốc Gia.

Tuy nhiên, để duy trì kỷ cương được nghiêm minh, trước khi, áp dụng phần phạt xứng đáng, Nha tôi cần phải mở cuộc điều tra phối kiểm để rõ hư thực, hầu tránh các sự khiếu nại và sơ sót đáng tiếc.

Vì vậy, Nha tôi cảm thấy rất ngạc nhiên và vô cùng xúc động một khi đọc thấy những tờ trình của các Phối Trí viên tại các đơn vị thường đưa ra vấn đề sẽ rút sự yểm trợ để làm áp lực. Vậy, tự hậu, nếu quý Cơ quan nhận

thấy cần phải rút sự yểm trợ tại Đơn vị nào với mục đích trên, thì cứ đương nhiên áp dụng.

Trong tương lai, Nha tôi sẽ không xét tới những văn thư tương tự của quý Cơ quan.

Trân trọng kính chào ông Phụ tá,

For Rent cả rồi hay sao

Trước khi hồi mã... thượng hàn chú Mèo Manopoli, ông Sáu Lèo, nghe đâu, đã gửi văn thư qua Thượng Thổ. Hạ Tả tình bày lối chơi cha của chú Mèo nhờ Manopoli, đồng thời nhờ Thổ Tả đặt lại vấn đề chủ quyền quốc gia mí ly bọn nhỏ Mèo. Nhưng rất tiếc, Thổ Tả đã im chuyện. Và từ Thổ Tả nó biến thành Khí Gió. Còn gọi là for rent!

Nhà xi nê ma Lê Huy Linh Vũ nhún vai coi thường sự ăn cấp tim óc của Minh Đ Khánh

LA PAGODE.— Sau khi tuần báo Con Ong thách thức ông quan tư quân cụ (nay là chuyên viên xi nê ma Giao Chỉ) lên tiếng bất cứ ở một cơ quan nào, kể cả trên Con Ong, không thấy ông quan tư Lê Huy Linh Vũ hề hé nửa lời. Mấy hôm nay, bốn báo phải viên thường gặp nhà xi nê ma Lê Huy Linh Vũ cặp kè mí em xướng ngôn viên Hồng Quế cùng nhà đạo diễn thần sầu Lê Hoàng Hoa ở La Pagode.

Ngậm cái pip không lấy gì làm đắt tiền cho lắm, nhà xi nê ma Lê Huy Linh Vũ Đáp một câu hỏi của bốn báo phải viên: Tại sao các anh lại bảo tôi ăn cấp văn, đạo văn, thường văn? Tôi giúp Minh Đ Khánh truyền bá tư tưởng dấy chức. Mẹ kiếp, Minh Đ Khánh nó nổi tiếng rồi, nó nên im đi để tôi nổi tiếng dù tôi có ăn cấp văn của nó.

Sau câu trả lời quan tư Lê Huy Linh Vũ nhún vai. Chúng ta đã mất hết liêm sỉ Ăn cấp văn chương của người khác để... Nổi tiếng mà coi như pha thì đúng là vô liêm sỉ!

Hoàng Anh Tuấn XÓT THƯƠNG Lê Huy Linh Vũ

DALAT.— Thấy nhà xi nê ma Lê Huy Linh Vũ bắt tài vô tướng, phải dùng đến cái trò thường văn, Hoàng Anh Tuấn, tác giả truyện phim "11 giờ 30" vừa gói từ Đà Lạt về biểu không Lê Huy Linh Vũ một truyện phim « com lê » Hoàng Anh Tuấn thuận để cho Lê Huy Linh Vũ làm tác giả truyện phim này. Theo chỗ chúng tôi biết, tên truyện phim là "NHÀ XINÊMA VÔ LIÊM SĨ", nội dung diễn tả một anh bắt tài vô tướng mà lại cứ thích làm văn nghệ bằng cách ăn ào ăn cấp.

Quy chế báo chí của ông hạ tã LÊ-VĂN-DIỆN và đại học rá NGUYỄN-MINH-ĐĂNG sẽ đưa làng báo Giao Chỉ đi về đâu?

SAIGON.— Tuần trước, « cái gọi là » dự thảo quy chế báo chí của hai đảng hạ tã Lê Văn Diện, Nguyễn Minh Đăng đã được đem ra thảo luận. Nhưng không đi tới đâu. Người ta được biết, ông Lê Văn Diện, nguyên trưởng chi thông tin một quân ly heo hút ở Quảng Nam, nay là chủ tịch ủy ban thông tin báo chí Hạ viện! Còn ông Nguyễn Minh Đăng, một tipsi tờ rít chuyên viên điều đóm các cụ « đóm đóm », lại là thuyết trình viên về dự thảo quy chế báo chí!

các cần. Càng khó dễ, càng vững. Họ chỉ lo tự do báo chí họ không đủ tài cạnh tranh. Chứ kim kẹp báo chí thì lưu manh vẫn còn dư đất múa trong làng báo.

Nghe đâu ông Đinh Từ Thứ nguyên chủ bút nhật báo Saigon Báo của ông Roch Cường, tác giả nhiều câu nói phốt từ cửa miệng ông Nguyễn Minh Đăng đang hồi hận lắm. Vì chính ông ta là tác giả cái đồ dự thảo quy chế báo chí!

ÔNG LÁI PHÁO Trần Hữu Quỳnh lên tiếng về Quy chế Báo chí

SAIGON.— Tại « đường báo chí bản nhĩ » Phạm Ngũ Lão, bốn báo phải viên gặp ông Trần Hữu Quỳnh Giám đốc nhật báo Hoà Bình của nhà cổ đạo Trần Du, dang lai rai ly cà phê đen. Xuất thân từ một anh lái pháo ở Xóm Mới Ông Trần Hữu Quỳnh nhớ bà con mí ly cha Du, đã trở thành... Nhà báo! Và báo Hoà Bình của ông tính đi vào lịch sử nhờ số cuối năm có in cái hình tiếp tân trong dinh Đệ tập với hàng chú thích: « Bốn báo giám đốc Trần Hữu Quỳnh đang cúi đầu lễ phép bắt tay Tổng Thống Mặc dù, trên hình ông lái pháo Quỳnh đã có hình ông chủ nhiệm du cũng... bắt tay Tổng Thống! »

Hỏi ông lái pháo Trần Hữu Quỳnh nghĩ gì về dự thảo quy chế báo chí, ông cười tởm, đáp rằng: « Vô dấy chức, nó hơn pháo Xóm Mới năm nay! »

HÀNG NGÀY ĐỌC
báo TIẾN
nhật báo « Tểu »
nhút Đông Nam Á
và Thế giới.

Có độc lập mới có tự do dân chủ Nhưng bi giờ, có tự do dân chủ mí có độc lập

Đáng lẽ Kiêng Càng sẽ không dám bò lên giẫy mấy ngày Lực Lượng Tự Do Dân Chủ. Vì, nghe nói, Lực Lượng này nặng ký lắm, đáng sau Lực Lượng có cả một tầng đá thần để Lực Lượng dựa lưng.

Nhưng mấy hôm nay nằm trong trại nhập ngũ, tâm hồn cứ bị ám ảnh bởi những tấm bích chương của Lực Lượng. Lực Lượng « ta » phán rằng: « CÔ TỰ DO DÂN CHỦ MỚI CÓ ĐỘC LẬP » Mẹ kiếp, từ cổ chí kim, loài người bị nô lệ chỉ lo giành độc lập để có tự do dân chủ. Nay nghe mấy ngày Lực Lượng Tự Do Dân Chủ nói như đám vào tai ấy? Tiêu đồng nào phải chia tay ra xin Mèo đồng ấy thì tự do, dân chủ mà Lực Lượng muốn tranh thủ phông ích lợi chi chi. Hóa cho nên, Lực Lượng đã ca bài « tàn dần theo khúc nhạc chơi vơi... » Thôi, tàn dần đi những lớp lang rẻ tiền, những màn hài kịch cù không cười. Tàn dần đi những thứ cứu cuộc nửa mùa, nặng phần trình diễn.

Ông sáo sĩ Tô Kiều Tì lâu lâu lại lên lớp một phát

Trước khi vào lính, người ta hỏi thi sĩ khêu mặt trời: — Biết Tô Kiều Tì là thằng nào không? Thi sĩ khêu mặt trời đáp: — Đếch cần biết nó là thằng nào. Khi vào trường Thủ Đức rồi, người ta lại hỏi thi sĩ khêu mặt trời: — Biết Tô Kiều Tì là thằng nào không? (Xem tiếp trang 11)

THẬP THÀNH TÂM SỰ MÍ LY CÁC ANH

NHỜ TÒA SOẠN.— Như đã loan báo ở số trước, bắt đầu từ số này, thợ chơi có bằng, xuất thân từ các hãng đượi bình dân Chú ía, Chuồng chó sẽ đua tài với Thảm Thúy Hằng và Kim Cương « nói chuyện với các anh ». Đủ các thứ chuyện, kể cả chuyện chơi.

NG. VĂN MINH (KBC9905)

— Thưa anh, Thành đã nhận được thư của anh. Thành đâu có đọc con mẹ gì. Ở tòa soạn đã có một thợ đọc, anh ạ! Và lại, Thập Thành đối chữ nghĩa lắm. Nhờ mà tô bóc, Thập Thành đi làm thợ chơi nổi tiếng, được một kếp độc yêu ra rít. Nói thật với anh, Thành yêu chó gì các anh lính, đỡ trò thối một tí gọi là làm cảnh. Yêu lính để đòi rách à? Tuy nhiên, Thập Thành vẫn xoén xoét cái lỗ miệng: Thương anh lắm lắm.

DƯƠNG HÙNG HỤC (Lính tàu bay).— Anh Hùng Hục của Thành viết thư hay đếch chịu nổi. Hiện nay Thành « viết » cho Con Ong nên tạm nghỉ nghề thợ chơi. Nhưng nón anh cần, Thành sẽ dẫn anh tới em Hồng ở đường Trần Bình Trọng. Cam đoan em Hồng sẽ làm anh ngất ngư con tàu đi.

PHẠM HUẤN (Cục CTCT)

— A, anh Huấn bỏ trai của Thành. Anh khen làm Thập Thành nhờ độn mông, độn ví nên người đỡ khổ tuy giọng nói thì vẫn nhà quê, vãn... Long Xuyên làm (thứ Chắc cả đạo, anh ạ!) Thuốc đó muốn có, anh tới Thành tặng vì mông xừ tống hay sài. Nếu rãnh, ana ngồi uống nước ở Kim Sơn.

XIÊU THỊ CON ONG

KHÔNG TRANH KHUẢ

ĐỐ CHƠI :

Tại sao lại nổi sùng ?

Một ông vua con cỡ như cái kiêu
Cộng tới ta núp trần nhà
Cộng đi ta lại ba hoa chích choè

được lệnh khăn gói quâ mướp về Saigon trình diện nhận nhiệm vụ hách xì xăng khác vì dịp Tết Mậu Thân vừa qua ông Vua này mãi ăn chơi, du hí hơi kỹ mà lúc đánh đắm lại hơi yếu.

Tối hôm đó hai vợ chồng ông Vua thu dọn hành lý để sáng hôm sau đáp Air Giao Chỉ địa Saigon. Lúc ấy đã chừng 10 giờ đêm. Thấy ông chồng sa cơ thất thế thu dọn háng quá, bà vợ ở trong buồng mới nói vọng ra hơi lớn : Trời còn sớm mà, cứ làm từ từ lại rai thôi, chớ làm nữa, chi mà cứ hùng hục thế, mệt chết !

Vì đây là nhà riêng tậu được trong khi còn làm vua nên ở khít liền với vô số nhà khác, nên sau khi bà vợ ông vua la như thế, thì có tiếng đàn ông ở nhà bên cạnh tức giận hét to : trời sớm hay muộn, làm lại rai hay hùng hục, mệt hay không mệt thì mặc mẹ vợ chồng người ta !

Đàn bà con gái thời mồm khéo xía dõ chuyện thiên hạ... Bà vợ ông Vua ngần tở te cóc biết tại sao ông hàng xóm lại nổi sùng như vậy ? nhờ bạn đọc đoán hộ một phát xem sao ?

Thư khiếu nại

Miền giới tuyến ngày... tháng...
Kính gửi : Cụ Minh Vũ
Chủ tiệm Con Ong

Thưa Cụ,

Con lấy làm tức tối mà viết cho Cụ cái thư này. Đúng đó ! Con tức tối đến cái mức háng đi con cả cuống bởi lẽ đường đường một dấng anh hào : đang ôm bèn cạnh sườn cả một lô giắc mộng to kinh hồn :

— THỨ NHẤT : Con đang khổ công luồn dặng trước chạy dặng sau hết cửa này đến chỗ khác để vài năm nữa làm quản nhì chạy vô viện Bộ Lão hay Nhi Đồng để đòi cho được lương tháng trăm ngàn, không kể phụ cấp làm càm, nếu chớp được cái chức vụ ngon lành trong Viện.

THỨ HAI : Con đang đi vợ vệt được dăm bảy mớng vừa già, vừa trẻ, vừa con nít và định lập một cái Đảng Cộng để cứu nguy cho... hàng xóm nhân dịp Việt Cộng đã bỏ các thành phố chạy tõe khói về rừng, về núi; Tất nhiên là ở cái Đảng này con sẽ làm lãnh tụ (nói thiệt với Cụ là con khoái làm lãnh tụ lắm mặc dầu con dếch biết chính chi, chính em là cái con cóc đen hay cóc vàng và chỉ thạo mấy cái nghề moi bạc của Mèo thôi).

Ấy đó ! Con đang gây «uy tín» bằng cách viết bài cho Con Ong, ai ngờ trong số 16 mới rồi quân của Cụ in iếc làm sao mà văn chương, chữ nghĩa của con trong mấy bài «Luận về cái khốc của đàn ông», bài thơ «Phở»; bài thơ «Cái mồm» mất, thiếu, lảm lẩn tùm lum cả. Con đau quá chỉ sợ nó có ảnh hưởng tai hại hàng triệu Mỹ Kim cho những cái giắc mộng ở trên kia thì bỏ mẹ.

Vậy, trân trọng thỉnh cầu Cụ cho dặng một phát lá thư này vào chỗ nào để đọc nhất của Con Ong để cho bà con có bác thương mà ủng hộ con trong những cái áp phe chính trị sau này.

Xin trân trọng cảm ơn Cụ và cầu chúc Con Ong sống nhàn, sống ắc để tâm rủa cho cái xã hội này dờ dờ dấy và bớt thối đi.

CẢ NHIỆM

Con Ong

Tự điển Vịt Mèo ba xạo

— LỜI SOẠN GIẢ : Cuốn tự điển này được soạn ra hổng có phải để cho những người hiểu học trau dồi văn chương, ngoại ngữ chi hết tội mà chỉ nhằm mục đích giúp dân chuyên nghề tiếng Mèo ba xạo, ba xạo để lượm đó la đồ và đồ la xanh thôi.

CẢ NHIỆM

(Viết thay cho Thương Sinh 1 kỳ)

— CHO THUÊ (For rent) : nhà cửa nguy nga đồ sộ ở các đô thị Giao Chỉ làm ra hay nhà cũ sửa sang lại rồi treo biển cho thuê. Người tới thuê phải là dân ngoại quốc chi tiền như nước. Nếu là dân Giao Chỉ tới thuê thì phải thuộc giới thượng lưu của xã hội mới là vũ nữ, chiêu đãi viên, mẹ Mèo hoặc những nhà thầu đồ rác, vô thùng, vô hộp tại các trại lính đồng minh v.v..

Tuy nhiên hai chữ «cho thuê» (tức for rent) có thể sai cho những trường hợp khác như những nàng con gái Giao Chỉ thơm như mít đem đồ nghề tới các Cư xá, bin đình có ngoại kiều trú ngụ rồi cho thuê chốc lát hay cả đêm. For rent cũng dùng để chỉ những kẻ từ xưa được đời liệt vào hạng ngon lành, đáng trọng như chức tước lớn, bằng cấp cao nhưng ngày nay vì thêm đồ la quá nên đem phẩm giá, linh hồn đổi lấy bạc xanh, bạc đồ sai chơi. Thơ xưa có câu :

Sách rằng hai chữ for rent

Làm dân Giao Chỉ dâm hèn, đáng khinh.

— LÀM QUEN (To make the acquaint tance of) : lần la tới các chỗ có ngoại kiều để tính chuyện áp phe sau khi đã học một vài cua tiếng Mèo cấp tốc. Làm quen bằng cách nói chuyện lằng nhằng trời mưa, trời nắng, you có nhớ vợ, nhớ con không, you có khoái con gái Việt Nam không ? You có đồ lượm trong P.X. ra không ? You có cho thầu rác không ? vân vân và vân vân... Những người thích làm quen như thế này thường là ma cô, ma cao, đi điểm, dân buôn lậu và cũng có rất nhiều tên trước mặt dân chúng, đàn em lại là thứ người rất hách cỡ thể hét ra khói, ói ra lửa, đi đâu cũng thích đeo «súng», Thi sĩ Thờ Lồ có viết :

Lần la bắt dĩa làm quen

Vòng vo Tam Quốc, túi tiền ngó chơi.

(kỳ sau tiếp)

CẢ NHIỆM

O.K ĐAU !

Ồi dollar hỡi dollar !

Mi đúc bằng xương trắng dấy à ?

Mi nữ mua không phượng tục tử

Mi đành bán đưng khách mgon hoa ?

Mua luôn cốt nhục mua luôn nước

Bán cả gia phong bán cả nhà !

Quốc sĩ còn đâu mà chống cộng ?

Kìa nhìn chúng nó giựt dolla

trích trong tuyển tập «Điều buồn

Giao Chỉ» của Nguyễn-văn-Đệ

lời gái bán bar

Gái bán bar, ta đây chánh hầu

Dầu manq tiếng nhuốc như cũng ịch khó «nésón non»

Chớ có dàu như loại chánh khứa lậu,
Bọn những tham một nước, sáu dân.

Gặp ngoại nhân nhất là bọn mẻo

Gái này chào bằng hai tiếng ó kè

Thân hình em chàng thấy phát mê

Mon men tới rầm rẻ béo xeo

Em nhột quá liền đi ông ẹo

Kéo chàng vô... kiếm chiếc ghế ngồi.

— Sá gì Mỹ trắng Mỹ đen,

Cừ gặp mẻo là làm quen dụ đồ

Bọn nó giàu mặc sức mà đập đồ

«Saigon Corty» mời nó uống liền miên

Quít ki, mặt ten đưa tới liền liền

Chàng nào cũng «gén-li-mon» tiền «đón» ra như nước.

Lắc lắc cái mông, em quay quay

«Miêu dít» bập búng chàng ngà ngà say.

Em hỏi chàng «du có lao mi»

Chàng «hia ty» gặt «hit» ó kè

Em em chàng và nói tử tế

«Ai dợi du» từ «hao mệni dít dia»,

Mòn bao nhiêu si lóp, bao nhiêu «cọt ché»,

Thằng Mẻo «tu bi mu vơ» ghé.

Sống lặn hụp bên những sư «hộ pháp»

Có làm «mít tơ» đòi liếm láp lại rai

Nghĩ phận mình «nam bờ then» giữa trần ai

Nên có tiếc gì thân ngà ngọc.

Thôi đành làm cuộc đời chác

Mở... túi ra cho bạc, cho «đó» vào.

Gái bán ba nghĩ ra cũng số dách

Kiểm nhiều tiền hơn công chức «chóp bu

Mặc sức ăn sồi như hàng chính khứa

Thái kẹ báo chí cứ chửi lu bù

Nhờ gái bán ba làm bà nèn... nhà cửa

Cả trăm, cả ngàn người sống dựa vào ta

Lại tháng tháng «né sòn non» thu về hàng «mlu-li-on» tiền

Thằng đàn đở Bị lên nhiều thứ thuế

Đùng một cái, các ba không mở cửa

Lũ chúng em bữa đói bữa nó

Bây giờ ốm nhách co ro

Còn đâu vú bự, mông to thuả nào.

Gầm thế sự, cơ dàu ra thế

Nguồn lợi to lại để vuột ra

Trước là lợi gái bán ba

Sau là lợi nước lợi nhà lợi dân.

Ấu đành phận biết sao với phận,

Phận bán ba như con rạn mà thôi.

Vàng son chấp cánh bay rồi,

Bao nhiêu oanh liệt một thời còn dàu

Bây giờ «cọc phải jìm trâu»,

Bây giờ bọn Mẻo vuốt râu ngồi nhà...

LÊ QUỲNH NHU

Lữ Hồ

thấy điều ấy nhưng ông vẫn làm li theo đuổi công việc mình hầu như không lưu ý, không coi đó là quan hệ. Thoạt tiên bà có ý nghĩ là ông chông đã coi thường việc đó. Bọn con Liên con Lộc thì ghé gớm lắm. Chúng xâm xì bần tốn to nhỏ suốt ngày. Chúng nó vẫn yêu thương Dũng lắm. Chúng vẫn coi nhau như anh em ruột. Bà không sợ chúng chia rẽ mà bà cũng không muốn đám trẻ con hay biết sớm về những điều tình ái vu vơ kia. Bế Liên thì ranh mãnh quá. Nó chỉ chờ cơ hội để trêu ghẹo Dũng. Dù vậy gương mặt nghiêm lạnh của ông Phúc đã làm cho mọi người trong gia đình dẫu hết mọi sự biểu lộ ra ngôn ngữ, cử chỉ.

Tiếng cười trong trẻo của Liên vang lên giữa không khí tĩnh mịch:

— Tại sao thất tình, người ta lại không đi tu nhỉ? Đi tu khoái lắm chứ

Bà Phúc hỏi:
— Con học ở đâu thế?
— Dạ trong tiểu thuyết, báo hàng ngày đó.

Ông Phúc nhìn Liên mỉm cười:
— Thôi đi, bà cụ non của bà. Nhà chùa. Nhà thờ không phải là nơi trốn tránh của kẻ chán đời đâu.

— Thế tại sao người ta cứ nói mãi về các vụ gieo đầu đi tu vì thất tình hở bà.

— Thì có gì lạ đâu. Ở đời này, thất bại còn có người thương chứ thất tình chỉ tỏ cho thiên hạ đàm tiếu. Nếu ta đem chuyện thất tình của mình mà thổ lộ với bạn thì chúng lại lên giọng dạy khôn dạy dại cho mình, nếu không thì

giọt rơi xuống như nước mắt của Mẹ, tiền khố cho con tình ái ẻo lẻo của đàn con đại. Thật cảm động xiết bao! Và tiếng chuông Châm rải vang lên, tan dần vào hư không như chuyện mối tình sâu cũ, ta ra bôn phương tám hướng. Đau khổ vui dần, vui dần ấy thế là người ta nghĩ ngay rằng tu viện có thể là nơi trú ẩn của kẻ thất tình.

Liên reo lên:
— Nghe bà nói, con muốn được thất tình để đi tu cho sướng?
Bà Phúc mắng:
— Con bé lạ nhỉ! Mồm cứ lơ lơ.

Ông Phúc cười.
Đừng vội con ạ. Con nên nhớ rằng, thất tình là sự tuyệt vọng của tình cảm. Tình cảm ở trong ta. Ta càng trốn vào nơi vắng lặng thì nó lại càng xé tâm hồn ta ghé gớm hơn. Thế nào cũng có ngày không chịu đựng nổi rồi phải trốn ra, và khi đó, kẻ thất tình sẽ hóa thành thất chí. Tự thất chí đến truy lạc không phải là xa xôi gì mấy! Đây! Con thấy không? Anh Hạnh đó! Khi không nhào vô đi tu. Rồi chịu không nổi cảnh thanh tịnh lại nhảy ra và bây giờ thì nằm bẹp bên bàn thờ thuốc phiện. Tôn giáo luôn luôn là nguồn an ủi cho nhân sinh. Tuy nhiên cảm tình tôn giáo không phải là lý trí tôn giáo. Cảm tình

Dũng xuống phòng ăn. Cả nhà đã ngủ yên. Vừa trông thấy Dũng Liên lạnh chan ch:

— Ô, Anh Dũng. Anh vẫn chưa chết à?

Bà Phúc chưa kịp mắng con gái liếng thoàng thì ông Phúc đã lên tiếng:

— Chết thế nào được. Anh Dũng của con đâu phải là người khác. Và lại, việc gì mà phải chết với kia chứ? Mỗi một chúng ta đều lãnh án tử hình của tạo hóa từ khi mới ra đời, trước sau gì cũng phải chết. Có ai sống mãi; Có điều là ta chưa biết bao giờ thì tạo hóa sẽ hành hình, chưa biết ta sẽ bị chết bằng cách nào; Trong đôi tay âu yếm của vợ con, giữa lời tham khóc của bè bạn, trên chiếc giường êm ái của tuổi già, ngoài chiến trường, trên đại lộ với một tai nạn lưu thông... ai mà biết được;

Bà Phúc vẫn còn sợ câu nói vô ý của Liên có thể làm cho Dũng phật lòng.

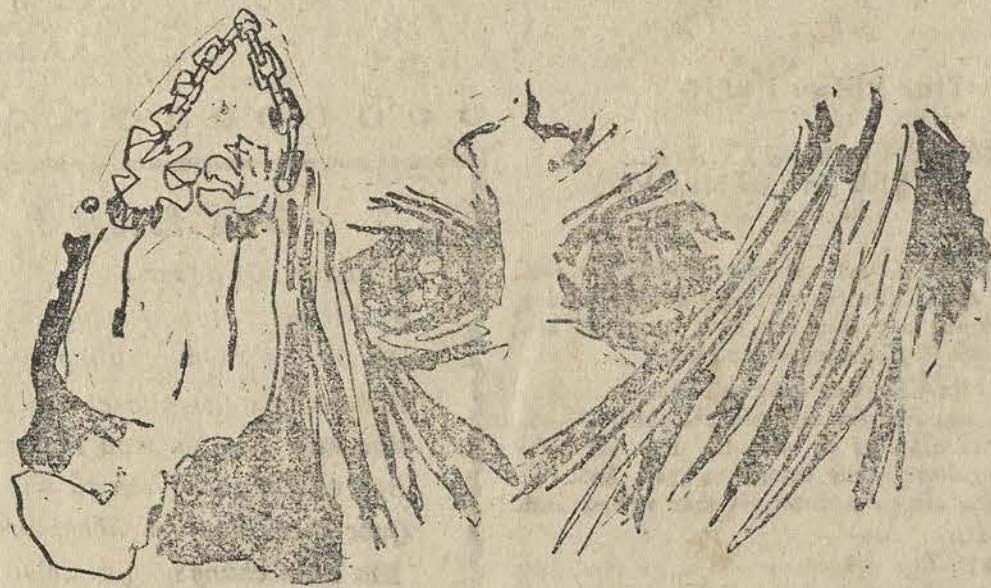
Ông này thì chỉ được cái triết lý làm cầm.

Tuy nói thế nhưng trong lòng bà vẫn mừng thầm. Bà đang ở vào một tình trạng phải xử trí. Bà không muốn Dũng chết nhục vì cháu bà. Bà cũng không muốn Dũng cưới Thúy. Hạt vậy mỗi lần nhớ tới thuở xuân thì và đối chiếu với thực tại của mình, bà không khỏi kinh hãi. Một ngày xa xưa nào đó, dưới giàn hoa thiên lý, trăng sáng lung linh, gió hây hây thổi, bà đã xúc động trước cốt cách hào hoa, ngôn ngữ sâu sắc bay bướm của ông Phúc, lúc bấy giờ bà còn là một sinh viên Cao đẳng sư phạm Hà Nội. Thuở ấy lòng bà đã xúc động thật sự. Tình yêu đến tràn ngập như ngọn sóng thần dìm bà vào hạnh phúc. Bà đã kết duyên với ông Phúc không suy tính. Bà ngập trong ánh sáng chan hòa của hạnh phúc. Một, ba, sáu năm, Liên Quý Lộc lần lượt ra đời. Nhưng tình yêu ngày xưa dần dần biến mất về kiểu diêm. Tình mẫu tử bao la, rộng lớn đã đưa bà từ tuổi mộng trở về thực tế. Những tư tưởng sâu xa của ông Phúc đối với bà vẫn còn hay đó, nhưng đối chiếu với thực tại nó trở thành lạc lõng làm sao ấy? Bây giờ đây, miếng cơm tấm áo, tiền học, tiền nhà... từng ấy thứ thực tế đã khiến cho lòng bà ngừng lại như dòng suối đổ vào sông lớn. Nó đã hết những lúc lượn quanh bờ cỏ biếc hết long lanh dưới ánh sáng bình minh, hết suy tư vào lúc chiều tàn

Nó đang đổ dần vào sông lớn để tan dần vào biển cả. Vấn đề lớn của bà hiện giờ là sự sống và tương lai của con cái. Mỗi đêm, dưới ánh đèn mờ, nhìn mái tóc của chồng ngã dần màu bạc, nhìn đàn con lặn lên trông thấy bà bắt đầu sốt ruột vì tình thế ngày một rắc rối, gia cảnh ngày một khó khăn.

Xót xa thân phận mình, bà không muốn cho Thúy, cháu bà phải chịu cảnh thanh bạch. Bà muốn Thúy phải có chồng giàu, phải có chồng quyền thế. Mà ng ỉ đến điều ấy, chắc chắn là Dũng, cháu và con nuôi của bà không thể nào đến tới được. Khi nghe Liên nói Dũng có ý định muốn tu, bà đã phải cầu cứu ông Phúc. Bà giác ngộ rằng, trong trường hợp này, ông Phúc sẽ hữu dụng hơn bà. Bà hồi hộp chờ đợi. Cho đến khi ông Phúc từ trên gác xuống phòng ăn với một nháy mắt, một nụ cười tươi; Nghĩ lại, bà không khỏi cười cho cái bông bột đại dột của tuổi trẻ; ai đời đem chuyện thất tình, ý định tự tử của mình mà nói với con bé bẻm mép, tinh quái như con Liên cơ chứ! Rồi với trực giác ngoại lý của đàn bà, bà vui mừng vì thấy Dũng yêu mà chưa đến nỗi đam mê. Tình thế ấy có thể cứu vãn được; Đem qua, là còn ở ngã ba đường. Đề cho Dũng, con bà thất vọng thì bà không nỡ. Đề cho Thúy cháu bà đi vào con đường bán bạch của bà, cũng không nỡ. Suốt đêm bà đã nghĩ nhiều và không tìm được lúc giải quyết, sáng nay hỏi ông Phúc thì ông chỉ cười ruồi. Bà tức muốn lộn ruột, lúc nào ông cũng cứ tình như không. Lửa đốt đến lưng vẫn cứ nhờn nhờn như thường. Bây giờ thấy Dũng xuống phòng ăn, bà thấy phúc ông chồng lý thuyết của mình làm thì ra, đối với việc đời, đầu óc thực tế đôi khi đã trở thành bất lực. Nó chỉ giúp cho bà tính toán những cái vụn vặt, tụn mùn mà chẳng bao giờ có ích đối với các việc nan giải. Có lần ông Phúc đi nói với bà: Đàn ông thường có óc tổng quát nên chỉ chú ý những gì tổng quát, những tương quan. Trái lại phụ nữ hay nghiêng về phân tích. Óc phân tích chỉ đề ý những gì thực tế, vụn vặt. Cho nên, trong gia đình người vợ chú tâm đến chuyện nhỏ thức khuya dậy sớm, chăm sóc từng miếng cơm tấm áo cho chồng con. Công việc ấy người chồng không thể nào giỏi bằng vợ. Cũng bởi đó, người mẹ nào mà chẳng nói với đàn

con cái: "Bổ mày quả là vô tích sự!! cái vô tích sự ấy lại đôi khi có mãnh lực ghê gớm. Khi đưa con bắt ngờ bệnh kinh phong, chân tay giá lạnh, hơi thở ngắn dần. Lúc đó, người mẹ chết ngất đi, vì sự hãi và cái tình, diêm tình của người cha lại cứu được cả hai mẹ con khỏi chết. Đối với bà, sự hiện diện của ông đôi lúc thật vô vị. Nhưng nếu vì ông công vụ ông đi xa độ một tuần thì ca một khoảng trống rỗng ghê ghê bằng xâm chiếm lấy gian nhà ấm. Lắm lúc bọn trẻ trở nên bướng bỉnh mặc cho mẹ nó quát tháo suốt ngày. Lắm khi ông Phúc đối làm cho bà bức mình nhưng lòng kính nể chồng của bà cũng không vì thế mà suy giảm. Ông Phúc có gần đó thật. Ông không chịu học tiếng Mỹ, không chịu nhảy đầm, không chịu ôm vợ giữa đám đông. Ông đã không chịu đi vào cái nếp sống ô ạt của hiện tại.

Nỗi sự hãi của bà Phúc là trực giác được ở Dũng những gì khá giống với chồng bà. Nếu Thúy thành hôn với Dũng thì không hiểu với óc tân tiến sôi nổi, năng lực chắc chắn không thể nhàn nhạt như bà. Và chắc chắn cả hai đứa đều sẽ đau khổ. Nghĩ thế, bà nhất định phải ly gián. Khó một nỗi, bà không thể cái lo cho Thúy mà không quên bợ Dũng. Nếu Dũng đại dột liều mình thì lỗi của bà, niềm ân hận của bà càng to lớn và mang tiếng với họ hàng bên chồng là tàn nhẫn với cháu chồng, từ một tuần nay, mỗi lần nhìn gương mặt thiếu niên làm li của Dũng bà đã đọc được ít nhiều ẩn tượng hiểm nguy có thể xảy đến cho cháu bà, cho gia đình bà. Có lẽ ông Phúc cũng đã

càng mỉa mai trêu chọc như bé Liên vậy. Khi đang đau khổ mà còn bị đùa giỡn thì càng đau đớn. Tâm trạng người thất tình bao giờ cũng muốn xa đám đông, trốn thực tại. Và con xen. Người ta đi vào nhà thờ. Trong gian nhà rộng thênh thênh vắng lặng, trần nhà cao vút, thanh vắng vô cùng. Ở đây, không ai mỉa mai, không ai trêu chọc, quỳ nhìn lên. Ôi! đôi mắt Đức Mẹ từ bi, nai bần tay buông nghiêng như vờ vờ đôi vai đang đè nặng đau khổ, mỗi hình đức Mẹ nở cười mát dịu như san xẻ bớt nỗi tủi hờn. Sao lưng pho tượng là những hoa huệ trắng muốt vương cao như mối tình tình khiết vừa tan vỡ. Trước bàn thờ, những giọt ướm trắng cứ từng giọt, từng

tôn giáo là giọt nước cành dương từ vi thơm lên những tâm hồn đau khổ. Cảm tình là thế tục. Con lý trí tôn giáo langơng được soi đường đi về giải thoát tìm chân lý. Phải là những vị chân tu, tâm trí trong suốt như pha lê không vấy hạt nhỏ bụi trần mới đủ minh mẫn để chứng quả. Còn con người chất chứa khổ đau ray rứt mà dỗi suv trường đến chân lý là chuyện phi lý. Một chuyện trớ trêu. Con hãy coi, ai cũng biết đạo Phật là con đường đi tới giác ngộ. Dù Đức Phật đã chỉ rõ con đường đó, người tu hành vẫn phải tu hành vẫn phải tìm tới mới mới có thể tới được. Phật chỉ cho chúng sanh kho tàng hạnh phúc, con đường hạnh phúc và con người với ý thức tự cứu phải dứt bỏ đê

đi tới. Phải bỏ tất cả mới được tất cả. Cuộc hành trình tới chân lý xa xôi, diệu vợi lắm. Mang lấy cái thân thể dầy như cầu vồng chất đả nặng nề rồi, còn nói gì mua chuộc thêm tình yêu, tài sản quyền lợi. Người tu hành đi vào đời, dù để cứu thế cũng không tránh khỏi hương đời bám bụi phong trần vào tâm khảm. Tu là đi tới tuyệt đối, giải thoát hết mọi đối đãi. Cho nên làm nhà tu hành chân chính không phải là tham vọng của kẻ ham muốn hạnh phúc ở cõi đời này.

Tu thì phải học, học rồi phải hành. Tu cũng không phải chỉ mang màu áo, ở chùa, gõ mõ tụng kinh. Phải tập hủy diệt nhu cầu, hủy diệt bản thân, hủy diệt tâm tưởng.

Liên lai xen vào :
— Bà nói gì. Con chẳng hiểu gì hết. Đau khổ là đau khổ. Nó ray rứt, day nghiền mình từng phút, từng giây. Cõi đời này, chân lý là thực tại hay đau khổ là thực tại ?

— Thực tại là cái có thật, hoặc biết được bằng giác quan, bằng rung cảm, bằng suy tư. Nhưng cái ta cảm giác, cảm xúc, suy nghĩ chưa hẳn là có thật. Con hãy nghĩ xem. Nếu bây giờ ba nói cha con ta chưa bao giờ thấy nhau, chắc con cho là ba điên. Rồi ba nói sáng nào ba, mẹ, các con cũng đều ngồi ở bàn ăn này. Thế mà ba bảo chưa bao giờ thấy nhau thì con cho là phi lý, mâu thuẫn chứ gì ? Con nên nhớ tất cả những gì ta thấy đều là ảo giác hết. Thật vậy, mọi vật hữu hình, vô hình đều biến động, chẳng có vật gì đứng yên. Con đã học vạn vật rồi chắc phải biết là cứ mỗi giây, trong cơ thể ta hàng triệu tế bào khác sinh ra. Có thể cơ thể mới gọi là còn sống, mới có sinh lý. Hết thay đổi là chết. Hết thời, tìm ngừng đập, máu ngừng chảy, cơ thể hết thay đổi là sự sống chấm dứt. Thế thì sống là đang chết từ từ. Ta bắt đầu chết từ khi mới ra đời. Cái gọi là chết chỉ là chấm dứt sự chết. "Hân thể" con thay đổi không ngừng. Có thể mới sống được. Có thể mới trẻ, mới lớn, mới già. Trước mặt ta, con chỉ là một. Mười một tượng luôn luôn biến đổi. Và, nếu con chịu khó nhìn vào lòng con xem. Có chút nào, trong lòng con không pồn dập ý nghĩ, tình cảm. Lòng ta trôi chảy như một dòng sông trong cái thân thể là bờ sông, lòng sông, bãi cát. Liên hôm qua không phải là Liên hôm nay. Và Liên không bao giờ là Liên cả. Cái tên gọi Liên là một ngôn ngữ còn lại bên chuỗi đời thay của sinh lý, tâm lý. Con lại đã học vật lý, địa lý thì phải biết cái bản này là một điểm trên Saigôn. Saigôn là một điểm trên mặt đất. Có lúc nào quả đất ngừng quay và xoay quanh mặt trời không ? Chúng ta là những điểm di động trên mặt đất. Mặt đất di động mãi trong không gian. Có bao giờ quả đất quay ngược lại đâu mà đời trở lại chỗ cũ ?

Sống là đi tới, đi tới mãi đến chỗ phải đi tới. Không bao giờ có hai giây phút sống giống nhau trong cuộc đời. Không bao giờ gặp lại hồn ta sáng nay. Có bé Liên sẽ là cô thiếu nữ Liên, cô thiếu nữ Liên sẽ là thiếu phụ tên Liên, thiếu phụ tên Liên sẽ là bà cụ Liên. Sống là lớn dần, lớn là chết từ từ. Sống là chuẩn bị liên tục.

— Nếu vậy thì từ nay Liên sẽ không sợ ba nữa, vì ba có thật là ba đâu ? Liên sẽ không chào ba mỗi khi đi học, Liên sẽ không

hôn ba trước khi đi ngủ. Vì ba đang trôi chảy. Ba có nhận ra Liên đâu ?

— Thế thì ba đang nói chuyện với ai đây ? Ai vừa trả lời ba đó ! Có phải là Liên không ? Vì chúng ta còn u mê nên ổng bằng ảo giác, mà ảo giác không phải là hoàn toàn hư vô. Ba chỉ muốn nói ta không nên cố chấp vào cái hiện có. Cái hiện có là cái đang mất chứ ba có nói là không có đâu ? Nếu có người bảo thân thể này không có. Con thử hỏi họ nhào đại vào xe hơi đang xả hết tốc lực xem sao ? Con nên nhớ rằng ba đời thay, con đời thay mà vẫn thấy nhau nhận biết nhau. Biết nhau trong sự biến đổi. Giả thử bây giờ có hai chiếc xe lửa chạy trên hai đường sắt song song. Tàu bên này mở một cửa sổ, tàu bên kia mở một cửa sổ. Có hai người yêu nhau tha thiết đang chống tay nhìn nhau, nói chuyện với nhau. Một lúc sau con biết chuyện gì xảy ra không ? Chẳng và năng đi vào tâm thức. Họ quên hết. Quên rằng mình đang ở trên 2 con tàu khác nhau, quên thời gian, quên không gian, quên hết... Họ là chúng ta, là mọi người đó. Ai cũng đang ở trên chuyến tàu của mình trong hòa điệu của vũ trụ. Ta quên hết. Chỉ khi nào, một trong hai chiếc tàu ngừng lại. Người yêu vụt qua. Người ta mới tỉnh giấc và đau đớn thấy ý niệm thời gian, không gian vụt trở lại. Người này biết là đã nói chuyện với người kia đã hôn ba tiếng đồng hồ, đã đi chuyến trên 120 cây số... và kèm theo là những tình cảm đau đớn vì chia ly, cách trở, mất mát. Chúng ta cũng vậy. Ta tiếp tục sống. Không hay biết. Chỉ khi nào trong gia đình có một người chết. Một chuyến tàu đời ngừng lại, ý niệm sống từ vô thức mới trở nên ý thức. Một thứ ý thức đau đớn, chán nản. Mọi cuộc chia ly đều buồn, dù thấy rõ, dù mong ước. Nhưng đừng quên đó chỉ là tình tình cảm. Nó đi ngược với lý trí. Lý trí chỉ nhằm tới đích. Tình cảm dính liền với hoa thơm, cỏ lạ hai bên vệ đường đời. Hãy bình tĩnh mà sống và can đảm mà chờ cái chết. Ai cũng trực giác được điều đó. Chỉ khác là họ không lý luận, không chứng minh nổi đó thôi. Hiểu được ý nghĩa biến dịch của sự vật ta nhất định sẽ sống cuộc đời có ý nghĩa. Biết rằng vạn hữu vô thường, ta sẽ không bao giờ luôn cúi, nịnh hót để cho danh vọng. Đã có tiền tài, địa vị, sắc đẹp ta sẽ không kiêu ngạo vì biết chắc là nó sẽ mất đi. Điều ấy thật giúp cho tâm hồn ta được bình yên, thanh thản. Ai biết đời đời thay sẽ không bao giờ thay đổi. Ai

tưởng đời không thay đổi, lòng dạ thế nào cũng đời thay. Yêu một người đẹp ta biết trước một ngày kia nàng sẽ già, sẽ yếu. Đến khi người yêu già yếu ta vẫn có được mối tình già. Nếu làm tương người đẹp sẽ đẹp mãi, đến khi người yêu không đẹp nữa tất nhiên phải nảy ra ý tưởng phụ rẫy, ngoại tình. Đã sống thì không thể để cho người khác đâm lên đầu mình, phá hoại gia đình mình nên ta phải làm việc để có tiền, có tài, có tiếng. Có tiền ta sẽ giúp được bản thân, thân thuộc, đồng loại. Có tài, ta sẽ hướng dẫn kẻ khác giác ngộ ý nghĩa cuộc đời, đem vui bớt khổ cho kẻ sống. Có tiếng, ta mới được mọi người kính trọng. Được kính trọng ta mới truyền bá được tư tưởng cao thượng của mình. Xã hội ngày nay đã làm trọng bệnh về hình thức. Cho nên, con người ta không thể hiện hữu mà không hội đủ các điều kiện hình thức của xã hội. Khi còn trẻ thì phải học tập trau dồi tài năng, trí tuệ. Lớn lên phải có một chỗ đứng xứng đáng dưới ánh sáng mặt trời. Già nua phải truyền lại cái sở đắc độc đáo, cái kinh nghiệm vinh quang, chua xót của mình cho kẻ đến sau. Nghĩ như thế, ý hướng yêu đời sẽ tràn ngập hồn ta, ướp thơm sự nghiệp ta. Cho đến khi ta mất đi, sự hiện hữu của ta trong sự nghiệp, trong tác phẩm vẫn bất diệt. Cái quý giá của con người phải minh triết học, khoa học, văn học, của con người sáng tạo nghệ thuật là ở chỗ đó. Sống mà không cố gắng sáng tạo là tự hạ nhân phẩm xuống hàng động vật, thảo mộc. Mẫu người lý tưởng phải là suy tư đạo đức, hành động và sáng tạo. Trên thực tế, không phải ai cũng có thể sống như thế vì đời có nhiều chướng ngại. Nạn cầu, tình ái, hoàn cảnh đều là chướng ngại chính. Biết bao người không cắt đứt lên nổi vì thiếu miếng cơm, manh áo. Biết bao người thất chí vì không thoát khỏi lưới tình, biết bao bác anh tài ngã gục hoặc tàn đời trong ngõ hẹp vì thiếu hoàn cảnh. Vượt qua được nhu cầu tình ái, hoàn cảnh ta mới có thể sống thật với mình, thật với chân lý. Gia đình ta, nhờ tài đảm đang, tính nhẫn nhục của mẹ con, ta đã vượt qua được chướng ngại nạn cầu. Bây giờ, anh Dũng đang cố thoát khỏi lưới tình. Ba hy vọng chúng ta sẽ thoát nỗi sự khắt khe của hoàn cảnh.

— Làm sao thoát được hở ba ?
— Đó là vấn đề kiên nhẫn thực hiện chứ không thuộc phạm vi lý luận.

oOo
(CON NỮ)

Hậu thân Trạng Lợn

(Tiếp theo trang 3)

— Đấy nhét có các ông làm chứng nhét! Tôi bảo bằng cái nông, ông bộ Thuận lại nhất định bảo bằng cái "re-ôn"! Tôi lại còn cả 2 con rồng nữa, các ông làm chứng nhét! của tôi là "lường long châu cụ" nữa! Đấy nhét!

Mãi lúc đó bộ Thuận mới kịp hoảng in thình thịch, và cả mồ hôi hột. Dầu là tác giả ánh hào quang nhưng cứ bị Quỳnh ta đồ riết bằng cái "re-ôn" còn địch sao nổi cái nông, lại thêm cả khoản "lường long châu cụ" nữa chuyện này mà đến tai cụ nhất định thua đứt Quỳnh rồi!

Ấy đại khái đến bộ Thuận lưu danh thiên cổ mà phải hàng Quỳnh, còn gì công nghiệp Quỳnh chẳng lấy lòng!

Đang đến cái vụ đảo huyệt 60, vụ tức điên Độc lập, rồi đến vụ Phật Giáo.

Quỳnh thấy đám quần thần vẫn vô dốt nhiên toàn đi tai nhau, rồi dè dặt ông M. ông thân phụ bà có cùng "năng" ra, mà Quỳnh lấy làm lạ. Một bữa nổi máu hoan hô đã đảo, Quỳnh còn huy động đàn em quần chúng làm 1 cuộc "xuống đường chơi, xuống đường" khện cho nhà của 1 con. Bỗng gần con nhà vô dốt tai cho biết: sắp có biển dâu. Thương Ương ơi sao nổi ngoại Ương!

Đang nghĩ, bỗng gặp Kinh Một lúc này chưa mở hàng phở, Kinh vốn có tỷ máu Xuân Thu bèn ngửa mặt than rằng:

— Ôi! Cái má bắt đác kỳ từ 10 năm "phát đả như lời" đã đến hồi "chung tình Ca hô Lốt chiếu mạng"! Nay đã đến màn cha bỏ con, tổ bỏ thầy, không liệu mà xa chạy cao bay, cuộc đời cả Quỳnh có ngày đi đống!

Quỳnh nghe mà nẫu ruột, về đến nhà đã thấy nhạc phụ ngồi lù lù. Thì ra ông sợ thế từ hàng máu vịt mà mất toi rồ quý, bèn vội tới sui khôn Cùng vợ, Quỳnh nghỉ bần, và nói toạc móng heo rằng : hay ngừng tất cả đi. Nghe ngóng đã. Ông Kennedy mà sai Lốt phở Tổng Thống huyệt, cỡ trùm sang thay ông Nôn Tỉnh không phải sang đây với "cụ" đâu!

Xưa nay Quỳnh chỉ ngán có Ngoại Ương, Nay Ngoại Ương mà không chỉ tiền thì Thượng Ương cũng chết. Thế là Quỳnh lãnh tụ Trung Ương bèn lên cơn đau bụng kinh niên, lên Đà Lạt đổi gió.

Lúc đó cuộc đảo dưới Saigôn Quỳnh cũng đặt thọt mình nom nớp sợ bị và lấy, nhưng đến bữa có cuộc "Chinh", ông tướng Khánh từng tèo tèo vào dinh hôm đảo 60, cầm đầu, thỉnh các tướng đảo 63 lên Đà Lạt nghỉ mát, lúc đó, Quỳnh ta mới hoàn hồn, vợ cái lè cây nhà lá vườn.

Bèn hết đau bụng sốt rét kinh niên về Sài Gòn, hét lên rằng "Có ta đây nhà cách mệnh".

Từ đó Nguyễn Khắc Trung Cả Quỳnh thành "cứu tinh của dân nghèo" đấu tranh cho dân nghèo thời thì đủ loại đủ vẻ, mặt nạ trận kia, lực lượng này phong trào no trong tay lại sẵn vốn liếng; sẵn "nghị vệ lãnh tụ" như xe cộ, gia nhân biệt thự... thiên hạ lại thiếu giống ông thất nghiệp dờ, quân sự, "đảng ta" tha hồ múa gậy vườn hoang. Vì đảo đi đảo lại đầu vẫn còn đó, ai mà không cần "đảng ta" hợp tấu, quan viên cách mệnh lão thành đâm ra lăm lăm có tí tiếng thường chỉ sợ rơi mất với Ngoại Ương, Thượng Ương nên

nghĩ đó đâm năm chưa dám mở đặng rú nhau rút vào xô tối cả ấy thế là Quỳnh ta mặc sức tung hoành Kinh bang tế thế cứu vớt đồng bào, đóng vai công tử Đàng phò Tổng Tưong Công!

Kể từ thuở gánh gao, chẵn trâu bắt đầu rai truyền đơn, lên chiến khu trải qua bao nhiêu vụ "cách" "đạo", thiên hạ đã chết như rạ, khuyh gia bại sản, mất vợ mất con, khối quan viên ái quốc vẫn vô dã gửi xác, một gông Hòa Lò Chí Hòa. Con Nôn cụt chân, què cẳng vô quai hàm, khối tay lang thang trên hè phố, kể cả các trang đại gia cách mệnh, cách mạng, đâm ra dân châu rìa cách mệnh, chí lớn chí bé để mãi trong bụng sấp thối ruột ra, chỉ có Quỳnh ta cứ phượng phi béo tốt phây phây, không bị ngục tù không bị phát đạn, không l 1 ngày dối khất không 1 khác làm l 1, tính ra suốt bao nhiêu năm trời quốc: phá gia vong chí Quỳnh ta là cứ càng ngày công nghiệp càng lấy lừng hiển hách tính đến nay thì, danh lừng khắp cõi, vàng Kim Thành Sư Tử đầy bồm, "xéc" hàng Tây Tàu Ta trong nước đề hàng chông, còn có băng Thụy sĩ bí mật không kể, nhà cao cửa rộng, vợ đẹp con xinh (chắc là giống máu đàng ngoài) quần hầu đầy tớ rầm rập "đàn em" dưới trướng hàng bầy) chổ bực đề hàng đàn, lại đeo thêm cái tiếng "người của dân nghèo"

Ôi người ta thường nói đến ông vua lao động Trần quốc Bửu chứ kể ra "dua" Bửu còn không ăn đứt Cả Quỳnh nhà cách mệnh ái quốc lãnh tụ Trung Ương "nhật thực âm bị cát" của Kinh Một với tôi vậy!

Thật đúng là:
Nghênh ngang một cõi biển trời
Thiếu gì bổng lộc thiếu gì Thương Ương

Trước cờ ai dám tranh cường?
x x x

Bữa đó, cả Kinh Một và tôi uống rượu thật ào.

Lúc từ già Quỳnh, 2 đứa nhàn mau đủ chân siêu, nhất định đi bộ cho mát.

Kính một lờ dờ dờ theo Quỳnh lên xe Huêky đi mật bàn quốc sự với ông già chủ tịch quốc hội vừa đến thình, có cả "kết cóc" rầm rộ, lè nhè báo :

À ! toa chưa biết Trạng Lợn nó mới làm chủ tịch khối đời lập nghị !

Bất giác, tôi gật đầu:
À, à ! thế à có khi làm chủ cả nước như chơi...

Đến ngã tư, bỗng Kinh một lại lè nhè giọng sắc hơi men.

— À... Thánh sống ! còn sòm... Nhà người có đến chơi tui A. Tui B. C. Không ;

B. xưa dèch bao giờ thuộc bài ấy mà ! Giờ nó cũng làm lớn lắm... hình như cũng mới lên chức... Thượng Ương thì phải!

Tôi nhìn Kính một, lại ngờ anh ta chửi mình bèn thở phì hét vào tai anh.

Đủ rồi ! Gặp một Trạng Lợn nhà ông cũng đủ rồi ! Tinh binh sinh rồi !

Dồn mãi !

ảnh mắt trông theo

Duyên-Anh

Trong xóm tôi, trẻ thơ dù giống người sinh ra đời để tiếp nối truyền thống tội lỗi, để cung cấp những điểm lai Tây, điểm lai Tàu điểm lai Mỹ và ma cô cho thị trường điểm Việt Nam. Những đứa trẻ chưa quá tám tuổi đã được nhìn những cảnh trần trường như nhóp. Đứa thoát xóm tôi bước xuống cuộc đời bên ngoài, tâm hồn cần cỏi, chỉ biết nghĩ mọi chuyện tồi tệ.

Đứa lại mười ba tuổi đã nhẩy vô nghề "phình" tiếp "khử" thân nhiên và "nạo bím" cũng "khử" rất nghệ thuật.

Đầu bị đuổi khỏi cái xã hội tối tăm của nó. Chỉ vì nó canh cửa trót ngủ gật "cóm" áp vào nhà bắt cả "khử" lẫn "phình" về bét. Má Năm đánh nó một trận tàn nhẫn, lột quần áo của nó rồi tống khứ nó. Đậu lêu bêu ngoài lộ. Người ta thương hại vất cho nó bộ quần áo cũ, mặc vào và thả bộ từ xóm điểm lên Saigon. Đậu nhập bọn với tội lỗi via hè và nó được dạy dỗ nghề móc túi. Tội lỗi, những đêm mưa, nằm bên nhau hay tí tề tâm sự! Đậu kể "tiểu sử" đời nó. Nó tả má nó thật kỹ lưỡng. Tội lỗi nhất định bảo má Năm không phải là má nó. Má thì chỉ chờ bao giờ đánh con chỉ từ và đuổi con đi.

Vậy là Đậu không có má. Tội lỗi dứ nào cũng có má, má chúng nó chết. Mỗi bận gây sự với tội lỗi, nếu đưa nào chữi "đ, má" Đậu đều gân cổ hỏi: "Má chữi ai" thì y như rằng tội lỗi bừ mới đáp. Ông chữi ai mặc cha ông, má có má đầu mà động lòng!

Đậu đàn nĩa thỉnh Hội đứng lên phất tay:
— Đồ cha cãng chú kiết mà tính làm tăng.

Đầu hất hàm:
— Má muốn ынh lộn há?

Hội bừ môi:
— Ừnh cho bản tay à? Dân xóm điểm ra phải yên phận. Má biết má má là ai không? Là điểm! Ông lại thêm "đ, má" má há? Bệnh thì chết mẹ!

Đầu điên tiết. Nó nhẩy chồm, đá Hội một cú. Con nhà Hội ăn cú đá đau điếng. Đậu dấm thêm. Nhưng trái dấm của nó bị hực. Nó la lối:

— Đ, má thằng... con điểm. Ông ынh bẻ sọ ông nội má, Bọn trẻ chia làm hai phe cô vô hai đứa. Đậu đã kịp cời phăng cái áo sơ mi ngăn tay:

— Vô đây, coi thằng ché để chữi nhau một chập, hai đứa ép chiến, đánh dấm quyết liệt. Đến khi tiếng còi vô chấm dứt thì cả Đậu lẫn Hội đều một lừ mặt đứa nào cũng bị cào cấu chảy máu. Đám bạc nhỏ con giải tán.

Hội theo vài thằng lòi ra sông Sài Gòn tắm táp. Còn Đậu thì lủi thủi trên via hè. Nó cúi đầu bước chậm rãi dường như suy nghĩ điều gì.

Hai

Đứa con gái nằm gối đầu trên bậc cửa tiệm may ngủ ngon lành. Nó nghiêng khuôn mặt, 1 giòng rai ứa ra từ mép nó. Con nhặng xanh đậu lên giòng rai và không thêm bay mỗi lần đứa con gái ngửa ngáy, cựa quậy. Nó mặc áo ngắn tay. Không nhìn rõ một vết thương, một mụn ghẻ lở nào mà hai cánh tay nó loang lổ đầy thuốc đỏ. Ánh nắng chiếu xuống nó.

Trông thấy lớp bụi và làn khói mỏng bốc lên. Bộ quần áo của nó bần lấm.

Năm cạnh đứa con gái là một đứa bé chừng hai, ba năm. Nó ngậm núm vú ngủ say sưa. Người đàn bà ngồi gần đó, lẩn mấp áo gấu quần bắt chửi rận. Thỉnh thoảng đưa lên miệng cắn "đớp" một cái. Bỗng người đàn bà đuổi chân đạp đứa con gái một cái thật mạnh:

— Ngủ hoài lấy cứt mà đồ vô miệng há?

Con bé lẩn một vòng. Đầu nó rơi cái bịch xuống via hè. Nhưng nó vẫn chưa mở mắt. Người đàn bà xích lại, đạp thêm cái nữa.

— Tô cha mày, ngũ chi ngũ đứ vậy?

Con bé mở mắt ngo ngáy. Rồi vụt ngồi dậy khi nhìn thấy bộ mặt giận dữ của người đàn bà.

— Cái thằng ché để cứt hết đi hút rồi!

— Con bé mím môi:

— Má biểu chiều nay nghỉ.

Người đàn bà xia xối.

— Nghỉ, nghỉ thì nhĩa, thì vốc cứt mà ăn.

— Má giờ rồi;

— Con không biết.

— Biết há, má biết cái con mu nộ mày, Chiều nay không đem về ba chục đồng biết tay tao.

Con bé du mắt:

— Sáng con đưa má năm chục lặn.

Người đàn bà quát:

Con bé biết thân phận, không dám nói thêm. Nó lúi trong cái giỏ ra một lọ thuốc đỏ và năm bông gòn, Con bé lấy bông thấm thuốc bôi lên cánh tay. Người đàn bà dẩy dảnh dách.

— Đồ đi ngựa! Hết thuốc của mu nộ mày rồi. Chiều nay má đem ống ngoai mày đi.

Con bé vội lết tới, đánh thức đứa nhỏ dậy. Thằng ôn khóc thét. Người đàn bà cộc lên đầu con bé đau điếng.

— Đi ngựa, đánh thức ông

ngoại mày dậy làm sao mà băng bó nôi.

Con bé ứa nước mắt. Người đàn bà đạp nó văng xa. Rồi về về đứa nhỏ, lấy thuốc đỏ bôi tùm lum trên mặt nó.

Đoạn mù quán băng quanh trăn thằng nhỏ. Cứ y hệt nó bị thương nặng lắm. Xong xuôi, người đàn bà ra lệnh:

— Âm nó đi!

Con bé vớ tay xoa đầu. Nó mon men tới chỗ thằng nhỏ và bế băng nhanh sang đường. Người đàn bà dận với:

— Không đủ ba chục đừng về nhìn mặt tao, nghe chưa;

Con mèo nhỏ đã tha con chuột lớn đi được một quãng. Người đàn bà la lớn:

— Nè!

Con bé quay lại:

— Dạ.

— Cầm máy ăn quà đó. Hễ gặp máy lên ăn quà tao xé xác máy ra.

Con bé nhớ kỷ lời đó từ lâu rồi, từ ngày nó được nuôi ăn hai bữa để bôi thuốc đỏ, quần băng trắng vô các tiệm ăn xin tiền.

Tên nó là Hường. Người đàn bà nuôi nó không bao giờ gọi tên nó cả. Mụ luôn miệng kêu nó là đi ngựa chó đẻ. Hường có ba má quê ở miền Trung. Bà má nó bị chết bom cả rồi.

Nó có máy đứa em nữa. Ché đầu sinh ra người mà "mụ ấy" có gọi là đồ ché đẻ?

Một ngày kia người lóa bắt Hường xuống tàu thủy, nói rằng đi tỵ nạn cộng sản. Hường vô Nam sống cuộc đời mới dưới một túp lều vải. Nó chả phải làm gì Người ta "viện trợ" những người tỵ nạn cộng sản đủ thứ. Nhưng Hường nhớ quê nhà nó lắm.

Nó đã rời lều vải, tho thân ngoài đường cái, nhìn ngắm vu vơ. Rồi Hường gặp một người đàn bà nuôi nó dạy dỗ nó, dẫn nó lên Saigon. Người đàn bà dọa nạt nó Hường sợ quá không dám khóc không dám đòi hỏi gì tỵ nạn. Nó bám vào vợ chồng người xa lạ để đi xin ăn đem tiền về nộp hy vọng lớn sẽ trở về quê.

Nhưng hy vọng của con bé mỏng manh quá. Những cái đập, những lời sỉ mắng của người đàn bà nuôi nó, những trận đòn quần dít đã làm chết hy vọng về quê ngoài Trung. Số phận nó, như số phận của những đứa đang đi ăn xin, nằm gọn trong tay bọn "trùm

cốc". Bọn này dụ dỗ những đứa trẻ bơ vơ, đem về via hè nuôi nấng. Mỗi tay "trùm" ít ra, cũng có hàng chục dân "cốc".

Chúng nó tập cho trẻ nhỏ con gái cách ăn mày. Buổi sáng, đám trẻ phân tán, mỗi đứa kiếm ăn ở một khu vực có nhiều hiệu ăn. "Trùm cốc" ra lệnh mỗi ngày nộp bao nhiêu tiền là đám trẻ phải nộp bấy nhiêu tiền. Thiếu một đồng "trùm cốc" cho nợ, ngày mai kiếm thêm trả bù. Món nợ lên tới chục bạc, "trùm cốc" phạt không nuôi ăn một bữa.

Khi về nộp tiền, đám trẻ thế sống thế chết không bót tiền ăn quà hay dẫu một cục. "Trùm cốc" nghe thế xong, khám từng đứa. Vô phúc đứa nào dặt cặp quần đồng bạc là ăn một trận đòn thừa sống thiếu chết. Bởi vậy, không đứa nào dám dặt tiền. Độ 2 đứa dặt dột nuốt bạc các đề đi cầu, moi bạc rửa sạch mua quà ăn cho đỡ thêm.

Có đứa thiếu may mắn, bạc kẹt ở cổ họng phải đưa vô nhà thương thí. Trở về via hè, nó là đứa trung hành nhất của "trùm cốc" vì nó nghĩ "trùm cốc" đã cứu mạng nó. Một hai thằng khôn ngoan, cạy gạch via hè dẫu tiền. Nhưng hề bạc các được khá thì y như bị ăn trộm.

Con bé Hường đã tận mắt trông thấy "trùm cốc" từng phạt những đứa dẫu tiền nên nó không dám dặt tuy nó rất thèm số tiền để mua cái vé xe về quê nhà nó.

Vợ chồng "trùm cốc" không phải làm gì.

Vợ chờ bạc, chồng hút thuốc phiện hay cá ngựa. Nhà cửa "trùm cốc" xuất hiện trên via hè, xếp đặt công việc và thu tiền. Ban đêm, chúng đi coi cái lương và biến mất. Đám trẻ không nhận vợ chồng "trùm cốc" nếu cảnh sát bắt đứa nào đưa về bót hay tới trại tế bần.

Vốn liếng của bọn "trùm cốc" là máy ve thuốc đỏ, máy cuốn bông gòn máy cuộn băng.

Nhờ đám trẻ, ngày ngày chúng thu về trên dưới ngàn bạc. Đám trẻ lớn dần, trốn "trùm cốc" đi ở đợ. Đời chúng nó rẽ sang khúc mới, chẳng lấy làm gì sáng sủa. Hoặc chúng sẽ gặp anh tài xé, anh gác đàn để thành vợ chồng, hoặc chúng sẽ gặp tú bà để trở thành gái mãi dâm. Và, trong những xóm tội, những hải nhi vô phúc thiếu âm đức ra đời. Con trai, lẫn gái lớn lên thành những Đậu, Hội và Hường... Xã hội luân quần trong vòng bần nhơ.

Trẻ con không có thời thơ ấu. Đàn bà không có thời con gái. Con không cha, Vợ không chồng.

Con bé Hường đã rẽ sang con phố khác. Ngoảnh lại, không nhìn thấy mụ "trùm cốc" nữa, nó nhéo thằng bé một cái đau điếng.

Thằng bé khóc thét lên, Con Hường dặt thằng bé rớt cái bịch

zuồng via hè:

— Chết má mày đi!

Thằng bé sợ hãi, nín thình, con Hường thương hại, cúi thấp, áy tay quệt nước mắt, nước mũi cho thằng bé. Nó chợt nhớ ra thằng bé dẫu có phải là con của mụ "trùm cốc". Mụ mua thằng bé này hay nhật nó ở dẫu về để sai bọn trẻ ám đi xin tiền cho đỡ dằn.

Người ta thường để mũi lòng khi ngo đứa bé mồ côi ám đứa em mình máy tay chân đồ lòm thuốc. Người ta cũng phát tởm ngo cảnh góm ghiee cút nhanh khỏi mắt người ta.

Bọn "Trùm cốc" biết rõ tâm lý của người đời nên chúng đã nghĩ ra cách kiếm ăn này.

— Lát nữa tao mua bò bía cho má ăn.

Con Hường nói lảnh. Thằng bé toét miệng cười. Hường âm thằng bé, lếch thếch đi. Nó quên tất cả chỉ nhớ lời đe dọa của mụ "Trùm cốc".

— Không đủ ba chục bạc đem về chiều nay, máy biết tay tao con đi ngựa.

Ba

Đậu ngồi trên bậc cửa của lão Chà bán cà ri. Nó đưa tay rờ chỗ rai trên má. Thấy ươn ướt ở máy ngón tay. Đậu rút bàn tay xuống. Nó làm bầm:

— Thằng khốn cào mình chảy cả máu.

Sau trận đánh lộn, Đậu buồn lắm không phải Hội cào cấu chảy máu mặt nó. Mà vì Đậu nghĩ tới những lời chửi rủa của Hội: Má mày là một con điểm.

Đậu đã biết một con điểm ra sao rồi Con điểm tiếp đàn ông lạ trong nhà.

Nó ngồi cửa canh lịch. Đêm nào lịch cũng bở rập. Những con điểm chạy như vịt. Đứa bị nhớp lên xe cạy. Má Năm bảo đi lục xỉ! Đi lục xỉ chắc là khùng khiếp nên những con điểm khố "vớt" nước.

— Anh bị chảy máu ở mặt.

Đậu quay sang chờ có tiếng sái. Con bé mặt mày đỏ bần, tay chầm đồ lòm thuốc "mọc qua côm" đang thao láo đời mắt nhìn nó.

— Anh té há?

Đậu ngó lơ. Con bé nói:

— Không xức thuốc nó làm má thì đau đấy nhá!

Đậu cau kinh:

— Kệ mẹ tao.

Con bé đá người dẫy:

— Tôi có thuốc đỏ anh xin thặng?

Đậu nhờ bãi nước miếng:

— Ừ vào, người mày bần như cò. Máy cùi à?

Con bé không gian. Nó lúi trong tị nra lọ thuốc đỏ và miếng bông gòn:

Thì tôi để đây rồi đi nơi khác, anh tới lấy thuốc mà xức!

Đậu dấm chân, quát lớn:

— Đồ ăn mày, tao is vào thuốc của mẹ con mày.

Con bé cúi gằm mặt. Nó lí nhí:

— Tôi không có mẹ.

Nhưng Đậu chẳng nghe rõ. Nó chỉ ngón tay, rĩa nói:

— Cút cha mày đi! Từ nay gặp tao phải lảng xa. Xờ rỏ tao đánh bẻ mặt, đồ ын máy!

Con bé mếu máo:

— Aoh không xức thuốc thì thôi, việc gì mà chữi tôi.

Đậu trừng mắt nhìn con bé:

— Máy láo há;

Con bé cãi:

— Tôi láo gì đâu;

— Máy lải nhải hoài.

— Tôi không lải nhải nữa.

Con bé đứng lủi thủi bước.

Dậu trông theo, gọi với.

— Ê con cùi.
Gi : (2)
— Mày để lọ thuốc lại cho mụ nội mày à ;
— Để cho anh xử.
— Ông la vào.
— Anh không xúc mặt anh sẽ sưng lên.

Dậu nghiêng răng ken két :
— Bộ mày là mẹ tao hay sao mà mày lo dữ vậy ? Ai khiến mày đồ ăn mày !

Con bé thề lười ra liếm môi :
— Ở nhà mẹ tôi hay lấy lá thuốc đắp cho tôi mỗi bận tôi té.

— Mẹ mày là con mụ hay đập mảy hà ;
— Mẹ mày ở đâu ;
Mẹ tôi chết rồi ;
— Lại gần đây tao biểu.

Con bé ngoan ngoan bước tới.
Cách Dậu chừng ba bước, nó đứng lại.

— Sao mày không đến gần.
— Ờ sợ ;
— Sợ tao à ;
— Sợ anh đánh tôi vì quần áo tôi dơ dáy

Dậu bêu môi :
— Ừ, mày dơ thật. thôi, mày rút đi.

Con bé hỏi :
Nhưng anh có xúc thuốc không ;
Dậu gật đầu :
— Có tao sẽ xúc thuốc.

Con bé tươi nét mặt. Nó dặn :
— Anh xúc xong để cho tôi nhá ! Anh đừng liệng vở nghe anh

Vở lo thuốc tôi bị đánh đòn đau lắm đấy.

Dậu đưa gói Ruby rút một điếu cầm lên môi. Nó bắt một que diêm mới thuốc rồi búng que diêm về phía con bé :

— Mày bị đánh đòn chứ tao bị đánh đòn hay sao mà tao sợ ! Mặc xác mày, xúc xong là tao đá bẻ cái lọ à...

Con bé năn nỉ :
— Tôi lạy anh.
— Ai khiến mày xui tao xúc thuốc !

— Tại tôi lo mặt anh đau.
— Tao đau tao chịu, cần chi gì mày ?

— Mẹ tôi bảo bị xúc ở mặt không xúc thuốc nữa có sợ xấu lắm.

Mẹ mày nói láo !
Con bé dằn khóc. Dậu há hốc miệng kinh ngạc. Nó dọa đánh con bé. con bé không khóc mà nói mẹ nó nói láo nó lại khóc. Dậu vẫy tay :

— Thôi, mày đi đi, tao không liệng vở lọ thuốc của mày đâu.

Con bé đưa cánh tay quệt nước mắt.

— Anh đừng bảo mẹ tôi nói láo nhé ?
Dậu tò mò hỏi :
— Mày thương mẹ mày thế cơ à ?

Con bé bước trở lại. Nó dựa lưng vào tường và ngồi xuống chỗ cũ. Dậu dầm dẫm nhìn con bé. Nhưng rồi nó quay mặt ngay vì con bé gớm ghiếc quá

— Anh có Mẹ không ?
— Mày hỏi làm gì ?
— Tôi thấy anh không về nhà.

Sao anh lại sống với chúng nó ở via hề ? Bộ anh làm quý, mẹ anh la anh anh bỏ nhà đi hà ?
Con bé soi môi khiếp Dậu đã bớt khó chịu. Nỗi buồn dần lên mắt nó. Dậu nhả khói ra. Khói thuốc vương vào đôi mắt nó. Dậu chớp mắt lia lịa. Và tự nhiên nước mắt ứa ra.

— Ừ, tao làm quý, mẹ tao đuổi ra khỏi nhà ;
Con bé lết gần Dậu hơn 1 chút.

— Anh đánh lộn với đứa khác hà ?
Dậu hít một hơi thuốc đầy, nó nuốt khói và nhả ra đàng mũi.

— Tao đốt nhà !
Con bé tròn xoe mắt.
— Trời.

— Rồi tao bị lính bắt bỏ tù. Tao leo tường trốn thoát. Tao sợ mẹ tao, tho không về nhà nữa

— Anh cứ về đi.
— Mẹ tao đánh chết.

— Không, mẹ anh sẽ thương anh.
Mẹ tao hết thương tao rồi. Bây giờ tao không có mẹ. Thế mẹ mày chết đói hay sao mà mày phải theo mụ «trùm cóc» đi ăn mày ?

— Mẹ em chết cháy !
— Mày đốt nhà hả ?
Không.

— Thế đứa nào đốt ;
— Người ta báo chiến tranh

— Tên mày là gì nhỉ ;
— Hừm ;
— Quê mày ở đâu ?
Ngoài kia.

— Ngoài kia là đâu ?
— Bình Định anh à ! Ngoài Trung đó.

Dậu rút điếu Ruby khác :
Chà xa ác.
Hường lết gần nữa. Và Dậu không thấy mùi hôi hám từ bộ quần áo bẩn thỉu của con bé.

— Dạ xa lắm.
— Mày mấy tuổi ?
— Em mười bốn.

— Ai đưa về Saigon ?
— Người ta.
— Người ta là ai ?
— Người ta nói đi ty nạn ?

Hường kể chuyện đi xa của nó cho Dậu nghe. Hàng lời gặt gù thương xót :

— Mày kẻo dữ da !
Rời nó nói.

— Tên tao là Dậu, Tao hơn mày hai tuổi để tao ra lệnh cho mụ «trùm cóc» hết đánh đập mày.

Đàn anh tao bảnh số dzách.
Dậu búng ngón tay tách một cái :

— Đưa lọ thuốc dở cho tao.
Hường sung sướng cầm lọ thuốc đưa tận tay Dậu.

— Có xót khung mày ?
— Không.

Dậu mở nắp lọ thuốc dở. Nó dốc một chút thấm vào miệng bông gòn rồi ẩy vào cuống bị cào cháy máu.

— Sao mày ở bẩn vậy ?
— Tại em có mỗi bộ quần áo.

Dậu không biết «xã hội cóc» ra sao. Nó chỉ biết cái hội mới, cái «xã hội bì vô của nó, Xã hội của nó đàn anh thương đàn em vô cùng. Kiểm ăn chia đều, bệnh hoạn năm một xé vẫn có ăn, «bì «cóm» vô có người lo tiếp tế.

«Xã hội mới» của Dậu có tôn ti trật tự. Những đứa bé không biết sinh ra đời ở chỗ nào, ai sinh ra nó và không biết tại sao nó lớn trên ở via hề, đã kết hợp thành những xã hội hèn mọn sống bên lề xã hội cuộc đời. Mỗi bữa ăn trưa và chiều, những đứa nhỏ châu chực trước cửa quán ăn. Những đôi mắt non nớt chăm chú nhìn vào từng chiếc bàn mà chúng đã «xí phần» nhau.

Khi khách hàng buông chén, đĩa, muỗng, đĩa, chúng chạy xô tới. Lượm mẩu bánh mì thừa,

nhặt những khúc xương khách lười không chịu gặm hết thịt. Một vài đứa khờ lỏi, đem cái lon đồ hộp... Chúng vơ vét cơm thừa canh cặn dồn cả vào lon, đem ra một góc cây góc tường, ngồi bóc ăn ngon lành. (CÒN NỮA)

(Tiếp theo trang 6)

— Bết ông ấy là quan ba, xuất thân từ hạ sĩ, nhờ tài thời ông tiêu và hốt mà lên vũ vũ.

Khi thi sĩ khề mặt trời vô cực tâm lý chiến, câu hỏi củ được nêu ra. Lăn nà, anh ta trình trọng trả lời :

— Tô Kiều Ti là một đại thi sĩ tá : giả tập truyện «người đi qua chuông xi», một tập truyện xúc tích ra rút thơ đã hay, văn còn bóng bẩy. Tồi sao như kim đồng, ngâm thơ không kém thi bá Tô Kiều Ngâm...

Đại khái, ông Tô Kiều Ti đã được nổi tiếng... dần dần từng giai đoạn như vậy đó. Chẳng ai muốn nhắc tới ông ấy làm chi vì tài cán ông ta có là bao mà thên nhắc nhở.

Cái bực cái của mình : lâu lâu ông ta lại lên lợp cầm bút bên ngoài hàng rào kẽm gai... cực tâm lý chiến một phát đi làm gì vậy, ông Tô Kiều Ti ? Nếu ông muốn phang nhau thì, được rồi, nhân danh anh em văn nghệ tự do tuần báo Con Ong sẽ đôn

thương phang ông cho vui. Xin ông chờ vô trước trên Tiền Tuyến Xin báo cho ông biết bên Con Ong không có thằng nào trốn quân dịch để ông đứng đỡ cái miệng vô bản của những

thằng bản. Chúng tôi chờ ông cản trước đây Nhưng ông một phát cho dẹp !

Đen như mồm chó

Con Ong số 20 «chiêu hồn» hết bọn ác ôn còn đồ về. Chủ bút Thương Sinh vừa hoạch định xong đường lối mới thì ngã lên trên giường bệnh. mấy hôm liền, Thương Sinh uống thuốc, uống sữa vô là ói ra. Ôi cả mặt xanh mặt vàng. Lương ông

ông ấy đã mặc sơ mi lô Bia may quá, đời vẫn để ông ấy sống nhẹ răng đây bực. Kiến Càng tới thăm thương Sinh gặp ông chủ nhiệm nhật báo Công Luận là thương nghị sĩ Tôn Thất Đình đang bắt mạch Thương Sinh, vô mặt ưu tư

lâm. Thương nghị sĩ Đình nói :
— Thư ký tòa soạn của tôi đau như tôi đau vậy. Tôi phải lo cho anh lấy.

Rồi ông Tường có thời hét ra lửa bẻ nhỡ văn mình hạc xương mai lên chiếc Mercedes, chờ tôi bác sĩ Hoàng Văn Đức là bạn thân của Thương Sinh. Kiến Càng cảm động quá. Lâu lâu mới thấy một ông chủ nhiệm lo cho trật cộng tác viên của mình Thương ra, mấy anh chủ báo kẻ cha ký giả, mảy ốm

mặc bỏ mảy, nghĩ lâu ông trừ lương à. Trung Tường Đình, ít ra, đã gấu cho Kiến Càng mỗi xúc động lớn. Ước chi, các ông chủ báo đều có lòng như ông Tôn Thất Đình.

Bên hỏi chủ nhiệm Minh Vô :
— Nè cụ, nếu tôi ốm, cụ có lo cho tôi như ông Tôn thất Đình lo cho ký giả của ông ấy không ?

Chỉ sĩ Minh Vô vén môi lên cười :
— Mẹ, Giao chỉ chỉ có mỗi chủ nhiệm Tôn thất Đình thôi. Mày gặp ông không cho mượn tiền đánh phé rồi cuối tháng trừ lương đã là phúc rồi. con ạ ! Con cứ đau đi, ông không đuổi con khỏi toa báo bâu.

KIẾN CÀNG

CON ONG ĐI HÚT MẬT

(Tiếp theo trang 3)

Ông Bôi cho ông Nho chơi không «bó», và ông Tuệ bảo ông Nho thiếu «fàng giờ», và là một típ nguy hiểm. Lái Bô không biết hai ông Bôi và Tuệ, bạn đồng chí «một thời tranh đấu» của ông Nho nhận xét về ông Nho có đúng không ? Nhưng Lái Bô nghĩ, trong phái đoàn đi Mèo, sau ông Tân thì ông Nho là xứng đáng nhất. Nhưng có một điều về cách thức đề cử người đi sứ Mèo, Lái Bô

thấy cách rút thăm quả là chước không chịu nổi, nó có tính cách đen đỏ quá... và cách này rất hợp gu các tay cờ bịch gạo, các tay «kỳ bèo» ở Viên Hạ tá, và cách thức này cũng là cách thức hợp lý duy nhất, vì 135 ông bà Hạ, thì ông nào cái ta cũng to hết, ông nào cũng «quan trọng» hết, và nếu đưa ra biện pháp đề cử thì đến xét Congo mới đề cử được, vì ai cũng là «nhân tài» cả, nên mọi người sẽ tự bỏ phiếu đề cử mình... Kết luận lại biện pháp «mở bát em xấp hay giữa» là biện pháp hay nhất cho mọi việc chọn lựa «nhân tài» Họ tá đi xứ nước người !

NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIÊN DUYÊN

DỰ ĐỊNH ĐIỀU ĐỘNG LÊN SAIGON TRONG TUẦN LỄ TỪ 27-4-68 ĐẾN 4-5-68

Số thứ tự	TÊN TÀU	Đại Diện Hãng Tàu	Thy thức bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước ch
1	KYOKEI MARU	M.M.	S.T.I.C	linh tinh	28-4-1968	Cầu	
2	PT. TAYLOR	K.P.	Sovictra	---	29-4-1968	Cầu	
3	ERICE	P.T.R.	Vinastraco	---	30-4-1968	Cầu	
4	NIELS MAERSK	E.A.C.	V.N Stev	---	30-4-1968	Cầu	
5	SONGKLA	A.V.N.	Sovictra	---	30-4-1968	Cầu	
6	BOWLING GREEN			XI mắng	30-4-1968	Phao	

Saigon, ngày 26 tháng 4 năm 1968
TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

